

Giới thiệu Vương Phi Bỏ Trốn

Anh là vương gia giàu có cũng lạnh lùng nhưng số giàu hoa của anh rất nhiều làm bao nhiêu thiếu nữ thương thầm trộm nhớ anh, để kết thúc số đào hoa của mình nên anh quyết định lấy vợ nhưng anh lại phát hiện ra chộc cô rất vui.

Cô là người hiện đại nhưng vô tình bị xuyên không đến cổ đại quây từng bưng nơi đây nhưng từ khi gặp anh thì mọi chuyện thay đổi kể từ khi gặp anh.

Liệu sau khi kết hôn số đào hoa của anh hay không và cô có trở về với hiện đại hay không mời các bạn đón đọc truyện Vương Phi Bỏ Trốn

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: ngẫu nhiên xuyên không

Thế giới này thật ồn ào phức tạp, đó luôn là suy nghĩ của cô kể từ khi cô lên chức chủ tịch tập đoàn Hạo Đại suốt 5 năm rồi mà bây giờ cô chỉ ước mong mình có một đôi cánh để bay đến khu nghỉ dưỡng ngay và lập tức, cô-Ngọc Lung Linh bây giờ không còn sức lực để nghe lời ba ba mà để dành thời gian mà đi xem mắt nữa rồi. Cô hận cái gia quy bắt buộc phải lấy chồng trước tuổi 25 đó điều cô cần bây giờ không phải lấy chồng mà là thời gian để cô tập trung vào sự nghiệp a.

-thưa chủ tịch kính mến của chúng ta cô còn lại 3 tiếng để chuẩn bị cho cuộc họp maketing sắp tới ạ!!!

-này cô bạn thân của tôi ơi tôi bây giờ mệt sắp đứt hơi rồi a thế mà thư ký cô đây vẫn còn trêu chọc tôi a.

-này này đâu liên quan đến tôi, có vẻ như chút nữa câu phải đi gặp mặt phải không???

-sao mà cậu biết hay vậy đó là cực hình với mình đấy.mình chẳng muốn đi tí nào cả.

-haiz thế thì chúc cậu may mắn rồi. thôi bye.

-bye

thế là xong bây giờ cô phải tiếp tục chiến đấu với các văn kiện như núi này rồi .Nhưng cũng buồn cho cô a không biết có phải cô yêu cầu quá cao hay không mà cho đến bây giờ cô vẫn chưa có mối tình đất đai nào cả tại cái số của cô nữa.

Suy nghĩ miên man này giờ khiến cô bắt đầu cảm thấy buồn ngủ, hai mí mắt nặng trĩu chỉ muốn nhắm lại với nhau chắc có lẽ cô nên nghỉ ngơi một tí nhỉ, chỉ lần này cô sẽ phóng túng bản thân lần này thôi chỉ duy nhất lần này, bởi vì với cô thời gian luôn là vàng là bạc a.

cô được biết đến như một thần thoại của giới thương trường với danh hiệu nữ hoàng hợp đồng a. có rất nhiều người mới vào nghề sẽ luôn hiếu kỳ với biệt danh này của cô nhưng đừng nhìn vẻ bề ngoài xinh đẹp của cô mà coi thường cô luôn biết khách hàng cần gì và muốn gì nên lúc cô chỉ mới tiếp quản Hạo Đại có nửa năm thôi mà số hợp đồng đã ký vượt mức một năm của công ty vào năm ngoái rồi. Với vóc dáng người mẫu và khuôn mặt trái xoan của mình chưa kể đến vị trí chủ tịch của cô thì đã có rất nhiều người theo đuổi cô rồi.

Nhưng không biết tại sao cô không thể nào yêu được một ai dù họ có tốt cỡ nào. Bây giờ cô thật sự mệt mỏi chẳng muốn làm gì cả chỉ muốn được nghỉ ngơi thư giãn mà thôi. Có những lúc cô ao ước mình được như những nhân vật mà cô đọc truyện xuyên không nhưng cô nghĩ điều đó sẽ chẳng xảy ra với mình vì cô biết những thứ như vậy chỉ có trong truyện mới xảy ra thôi.

-Lung Linh muội mau dậy đi, muội đừng hù tí mà ..hức..

..Si..top..cái gì vậy nè, có phải cô đang mơ không??? haiz chỉ tại luôn ước mơ được xuyên không mà bây giờ đến trong mơ cũng vậy luôn nè. Thiết là khổ thân tôi ô..ô..

ủa mà khoan nha nếu có người kêu cô dậy thì cũng phải kêu là chủ tịch chứ nhỉ sao đổi sang thành muội rồi, có lộn không vậy ta??? không được bằng mọi giá cô phải tỉnh dậy thôi cô phải xem có chuyện gì xảy ra mới được nếu không cô sẽ tò mò đến chết nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: ở đây là đâu???

Sau khi tốn một chút công phu của 2 hồ 9 trâu cô đã mở mắt thành công và cô hết sức ngạc nhiên trước những gì mà mình thấy.

Ngồi trước mặt cô là một cô nương khoảng mười lăm, mười sáu tuổi nhưng cách ăn mặc không giống kiểu của thế kỉ 21 nha, đồ cô nương ấy mặc là là loại tơ tằm nhưng may theo kiểu như những nhân vật xuyên không mà cô đọc.

Nhìn đến đây bỗng cô bật cười, ban ngày cô ước mơ được xuyên không đến nỗi cả khi mơ a cũng thấy mình xuyên không nha nhưng nếu lỡ là mơ rồi thì xem như tham quan cũng coi như không tệ nhì!!

Nhìn xuyên qua cửa sổ làm bằng trúc cô thấy phong cảnh nơi đây rất đẹp nha một bên là vườn hoa anh đào đang thời kì nở hoa còn một bên là núi non hữu tình ở giữa là con thác ung dung hiền ngang đồ xướng.

-Lung Linh muội tỉnh rồi à muội làm tí lo muốn chết!

What chẳng lẽ đây không phải là mơ sao? khoan đã cô cần kiểm nghiệm nga, cô lấy một tay của mình tự đưa lên mặt mà nhéo. Why thật sự là rất đau nha không phải là mơ thật sao??? Vậy là cô đã xuyên không rồi hả nhưng nơi này là đâu, thuộc triều đại nào và còn rất nhiều câu hỏi xoay quanh đầu cô nha.

Bây giờ muốn biết câu trả lời cô đành phải bắt chước giống các nhân vật trong truyện xuyên không mà cô hay thường đọc thôi.

- Đầu ta đau quá ở đây là nơi nào vậy?

- Muội đau đầu sao? chẳng lẽ muội chẳng nhớ gì sao?

- Cô là ai vậy?

-Ta là tí tì của muội nè thật sự muội không nhớ gì sao? nơi này là Long Minh quốc triều đại thứ 2...

Sau khi nghe xong cô cũng nắm được 1 số thông tin kha khá, tóm gọn lại như sau: thân xác cô đang chiếm giữ tên là Tuyết Lung Linh còn tí tì của cô là Tuyết Như Hoa. Gia tộc họ Tuyết vốn buôn bán tơ tằm và đồ sứ nhưng bị người khác hãm hại nên gia sản cũng không còn lại bao nhiêu.

Phụ thân cô từ nhỏ thân đã ốm yếu nên gánh vác được mười mấy năm đã gọi là kỳ tích lắm rồi. Còn về phần cô là do lo lắng quá mức nên ngã bệnh rồi hôn mê.

- Lung Linh con đã tỉnh rồi sao?

đứng trước giường cô là một người đàn ông khoảng 30 tuổi cả người gầy mọp nước da vàng chạch cả người run run như sắp đổ về phía trước. Nếu như cô đoán không lầm đây là phụ thân của cô nha.

- Dạ con đã tỉnh.

- Tỉnh thì tốt rồi, tỉnh thì tốt rồi!!!

- Phụ thân trong người không khỏe sao còn sang đây làm gì để con chăm sóc muội ấy được rồi !

- ừ khổ cho con rồi vậy ta về phòng đây.

-dạ

-muội nghỉ ngơi tí đi tí đi sắc thuốc cho muội

-được

Thế là bây giờ cô đã biết tình hình hiện tại rồi nhưng điều cô lo lắng là sau khi ba mẹ cô biết tin sẽ như thế nào nữa cô không muốn nghĩ đến những điều đó nữa. nếu sự việc đã như vậy cô sẽ sống tốt ở đây, phụng dưỡng cha mẹ của cái thân xác này coi như cô thông qua họ để cảm ơn cha mẹ cô đi, cô chỉ mong họ không quá đau buồn trước sự ra đi đột ngột của cô, điều bây giờ cô cần làm là giúp cho Tuyết gia thoát khỏi nguy khốn lần này và khiến cho những kẻ đã hãm hại Tuyết gia phải chịu trừng trị đích đáng. suy nghĩ miên mang này giờ cô cũng chưa ngắm xem thân xác này tròn méo ra sao nữa.

nhìn ngôi nhà cô đoán gia đình này thuộc tầng lớp giàu có nên kiếm một vật hơi khó đấy, nhưng loay hoay một hồi cô cũng tìm được một chiếc gương đồng để ngắm ngía bản thân a!

Oa gương mặt của thân xác này rất đẹp nha tuy cô không phải sắc nữ nhưng cô cũng phải chảy nước miếng đấy, thân xác này có khuôn mặt trái xoan mày hình lá liễu, đôi mắt to tròn lung linh như hiểu được lòng người, haiz cô sẽ mệt chết để xử lí hoa đào mà khuôn mặt này gây nên nha, đẹp cũng là một cái tội đấy, cô sở hữu khuôn mặt của thiên thần nhưng sở hữu thân hình của yêu tinh 3 vòng đo chuẩn không cần chỉnh nếu như không lầm vòng 1 của cô là cup D nha, rất thuận mắt.

-sao muội không nằm xuống nghỉ ngơi đi mà đứng dậy làm gì?

-muội không sao, các cửa hàng của phụ thân sao rồi tí?

sau khi nghe sơ lược một chút cô đã tóm được tình hình hiện tại rồi và trong đầu cô cũng đã có kế hoạch cải tạo lại từ đầu rồi. Dù sao cô cũng rất có kinh nghiệm trong mấy vụ làm ăn như thế này nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bố thần y.

- Cửa hàng không sao đâu muội đừng lo lắng nữa, thuốc đây muội mau uống đi.

- Tí sắc mặt tí không tốt có phải tí giấu muội chuyện gì phải không?

- Muội đừng ép ta mà!

- Có phải cửa hàng của phụ thân xảy ra chuyện gì hay không?

Sắc mặt của Như Hoa khá xanh xao cô không rõ là do vì chăm sóc cô mà mệt hay vì không quen nói dối khiến cô càng khẳng định đã có chuyện gì đó xảy ra. Nhưng dường như cả gia đình này không muốn cho cô biết, đầu cô chợt khẽ đau bỗng thoáng qua rất nhiều hình ảnh nhưng cô không biết chắc có lẽ là của Tuyết Lung Linh. Nhìn hình ảnh này cô bỗng chốc cảm thấy nhớ ba ba và mẹ của mình rất nhiều và cô cũng không ngờ mình lại thừa hưởng kí ức của thân xác này.

Cô tự nhủ lòng mình sẽ làm hết sức để giữ cửa hàng của gia tộc và khiến nó phát triển mạnh mẽ nhất khiến ai cũng phải biết đến nó- lòng của cô đã định sẵn cho mình.

- Được rồi tí sẽ nói cho muội biết là Kim gia đang chèn ép phụ thân để phụ thân bán lại các cửa hàng của gia tộc, vì cửa hàng xây ở trung tâm thành nên Kim gia đã nhòm ngó cửa hàng này lâu lắm rồi nhưng muội đừng lo lắng phụ thân sẽ giải quyết chuyện này nhanh thôi.

- Có thật sự là sẽ không sao như lời tí nói hay không?

Cô không phải dễ gạt như vậy đâu nha dù gì cô cũng ra xã hội được mấy năm rồi nên quy tắc thương trường như chiến trường này đâu phải cô không hiểu, làm ăn phải biết nắm bắt cơ hội nếu không phá sản là việc không thể tránh khỏi dù rằng ở thế kỉ 21 hay ở đây cũng vậy thôi.

- Tí, tí đỡ muội đến xem cửa hàng đi có được hay không?

- Lung Linh muội đừng làm khó tí mà có được hay không?

- Chẳng lẽ tí không lo cho phụ thân sao?

Trong lòng cô bây giờ đã xem như đây là ngôi nhà thứ hai của mình rồi vì cô biết mình không chắc có thể sẽ trở về thời hiện đại được hay không, nhìn tí tí có vẻ như đang dò xét cô lại bồi thêm một câu:

- Và lại phụ thân cũng còn chưa khỏe tí bảo muội làm sao đây?

- Được rồi tí sẽ dẫn muội đi nhưng liệu muội có khỏe không?

- Tí yên tâm đi muội rất khỏe mà!

Thế là do sự thuyết phục của cô vị tí đáng kính này phải đỡ cô từng bước đến cửa hàng mà nguyên nhân chủ yếu cô muốn đến xem cửa hàng ra sao để cô còn cải tạo lại nha, với lại bây giờ cô còn đang nghĩ cách làm sao để cải cách nha nếu tự đứng đề nghị sẽ bị xem như là quái vật đó. Theo như trí nhớ mà cô thừa hưởng được thì trước khi cô xuyên không thì Lung Linh này chỉ giỏi cầm, kì, thi, họa thôi cô ấy chỉ được dạy dỗ theo như phụ nữ thời cổ đại thôi, thật sự đây là việc làm khó cô rồi.

Đây là lần đầu tiên ở cổ đại cô bước ra khỏi nhà cũng là lần đầu tiên cô thừa nhận mình chính thức đã ở nơi này và bây giờ cô đang là Tuyết Lung Linh.

- Ông chủ ta thật sự bị mất tiền mà là cái người đã va vào ta đã lấy mất tay nải của ta rồi lão phu không phải cố ý ăn cướp đâu!

Chỉ vừa mới xuất quan thôi cô đã nghe âm thanh này rồi nhìn người trước mặt cô ước chừng chỉ khoảng bốn mươi tuổi thôi nhưng đây là lần đầu tiên cô đến đây nha tuy là cô đang gấp nhưng nhìn như vậy cô cũng rất chi là ứa gan nha.

- Tỉ, tỉ đợi muối chút có được không?
- Muối muốn làm gì?
- Muối muốn giúp ông lão ấy một chút có lẽ như ông ấy bị mất tay nải thật.
- Được rồi muối phải cẩn thận đó.
- Được.
- Ông chủ tôi thay ông lão này trả tiền. Đây là ngân lượng của ông.
- Này cô nương cô thật sự giúp lão phu trả tiền sao?
- Được rồi ở đây xong rồi không có chuyện gì nữa rồi lão bá à tôi xin phép đi trước.
- Tỉ chúng ta đi thôi.
- Được .

Haiz lâu lắm rồi mới làm người tốt một lần cảm giác thật là tốt nha nhưng vẫn còn chuyện cô phải xử lí nên bước chân cô cũng trở nên nhanh hơn nha. Trải qua một đoạn đường không tính là ngắn nhưng cũng không dài cô cũng đến được cửa hàng của gia đình cô. Nhìn xung quanh cửa hàng cô với tư cách là một người trong nghề cũng phải thần phục nha cửa hàng phải nói là lớn trang trí cũng không tệ nhưng có vẻ như không thu hút được nhiều khách bằng các cửa hàng bên cạnh nha nếu như bốc củ khoai nóng này cô cũng sẽ vất vả không ít đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Vô sỉ là như thế nào?

Nhìn cách bài trí xung quanh cũng không đến nỗi nào nhưng khi bước vào trong lập tức cô đã phát hiện ra có nhiều điều sai sót và kèm theo bên tai cô bây giờ là những câu bối mớ của một người đàn ông chỉ khoảng ba mươi tuổi nếu trí nhớ cô không tệ thì người đàn ông này tỉ tỉ cô có nói qua là người đang chèn ép phụ thân cô để bán cửa hàng này lại cho ông ta - Phú ông chủ cửa hàng kể bên, quả thật là vô sỉ tuy trước kia cô có ra làm ăn nhưng cũng không chơi bẩn thế này.

- Này Phúc bá ta gọi ông một tiếng Phúc bá đã là nhân nghĩa lắm rồi ta hỏi ông lần cuối cùng ông có chịu bán cái cửa hàng này lại cho tôi hay không?
- Ta nói rồi cho dù lão phu này có chết cũng nhất quyết không có bán khụ..khụ..
- Hừ đến bây giờ ông còn cứng đầu nữa à thiếu gia của ta đã chịu để mất đến cái cửa hàng này của ông đã là phúc đức ba đời nhà ông rồi thế mà còn làm phách à? Để ta coi cuối cùng là ông sẽ phải dâng hai tay lên cầu xin thiếu gia của ta mua hay là ông phải chấp nhận phá sản mà không có một đồng nào .
- Phụ thân người có làm sao không?
- Như Hoa ta không sao nhưng sao con dẫn Lung Linh ra đây khụ..khụ.
- Phụ thân đừng trách Lung Linh nói thẳng quả thật người càng ngày càng hồ đồ rồi!
- Lung Linh sao muối lại nói phụ thân như vậy?
- Ha ha ha lão Phúc ơi lão Phúc bây giờ ngay đến cả con gái người yêu quý nhất cũng nói người như thế người thật sự làm người quá thất bại.
- Lung Linh con ... con...
- Phụ thân người chó tức giận người chưa nghe con nói hết mà! Ý của con là tuy phụ thân là người phúc hậu nhưng cũng không nên bao che cho người làm như vậy thấy chó đứng sủa mà vẫn không biết quăng ra đường!
- Người ... cái con tiện nhân này người nói ai là chó sủa hả?
- Xin hỏi lão bá này ta có nói người sao ta chỉ là chủ người làm không phân biệt được đâu là chó còn đâu là đồ vô liêm sỉ thôi!

(ở đây cho ta đính chính lại nha xét theo về tuổi tác thì Lung Linh chỉ kêu Phú ông đó là thúc thúc thôi nhưng tỉ ấy lại gọi là lão bá cơ nghĩa là người

khoảng 50 hoặc trên 50)

- Người ...người ...

- À hay là người không biết chó và vô liêm sỉ đúng không hôm nay tâm trạng của ta rất tốt a ta sẽ giải giải cho người nha: chó là chỉ biết theo chủ sủa bậy và cắn bậy lung tung thôi nhưng cũng chỉ là thứ theo bợ chủ sủa thì nhiều còn làm thì chẳng bao nhiêu, còn thứ vô liêm sỉ là dạng người bị người ta khinh thường nhất a không phải đồ của mình mà cũng rất huênh hoang lớn lối chỉ được cái bức ép người khác mà thôi nhưng thực chất chỉ là người nịnh bợ kẻ trên khinh thường kẻ dưới.

Haiz lâu rồi cô mới thi triển công phu chửi chó nha công nhận là rất thoải mái nhưng bây giờ nhìn xem mỗi người ở đây đều mang khuôn mặt khác nhau nha phụ thân cô có vẻ như đang lo sợ gì đó, tí ti thì như đang cố nín cười, người làm về mặt ngơ ngác như không biết chuyện gì vừa xảy ra nhưng cũng có một ít đang nín cười khiến hai bờ vai run run còn phú ông thì khuôn mặt đỏ lè như ớt ấy, tên người hầu còn ngu ngơ cứ như người bị chửi không phải là mình vậy.

- Người phải là người đó ngày mai ta muốn ở trước cửa phải có băng đề cấm chó và vô liêm sỉ nghe chưa? Nếu không ta sẽ rất không vui.

Như được linh giáo hồi nãy a người phục vụ mà cô chỉ gật đầu liên tục cứ như sợ cô sẽ nói đến mình vậy.

- Dạ dạ tôi sẽ làm ngay sẽ làm ngay ạ.

- Hừ chúng ta về lão Phúc ông nhớ kĩ đó cho ta ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu!

- Lung Linh tí xin lỗi là tí trách làm muộn rồi.

- Lung Linh ta biết con lo cho ta nhưng hần ta nói cũng đúng nếu cứ tiếp tục như vậy sớm hay muộn gì cũng phải đóng cửa..

- Phụ thân người đừng lo nếu vậy người thử nghe xem kế hoạch này của con nha!

Sau một hồi thuyết phục cuối cùng phụ thân đã đồng ý làm theo kế hoạch tu sửa của cô, khi nhận được sự đồng ý cô rất ngạc nhiên nhưng cũng rất vui mừng vì kế hoạch tốn kém rất nhiều ngân lượng nhưng phụ thân vẫn tin cô nghe theo lời cô trong lúc đang khó khăn này làm cô rất vui, chỉ cần như thế cô cũng đã biết phụ thân này thương cô cưng chiều cô đến nhường nào.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ta chỉ biết sơ sơ.

Qua một hồi chó gà không yên ở cửa hàng, tuy chiến thắng thộc về phía nàng nhưng mọi người khi bàn bạc xong cũng cảm thấy mệt mỏi nên quyết định ở lại cửa hàng luôn đến khoảng sáng mai mới về phủ. Đối với sự việc xảy ra vừa nãy trong lòng mỗi người đều có tâm trạng khác nhau nhưng chung quy vẫn mang hoài nghi vị tiểu thư Lung Linh này có cái gì đó khác biệt nhưng chẳng biết ở chỗ nào. Có khác cũng là khác vì khí chất trên người cô và tài ăn nói khéo léo khiến người khác không thể phản kháng a.

Sau khi được sự đồng ý của phụ thân về việc cải tạo lại các cửa hàng thì nàng cùng tí ti đã đến xem hết tất cả các cửa hàng của gia tộc mà phụ thân nàng đang nắm giữ tuy có một số cửa hàng khoảng năm đến sáu cái sinh ý khá tốt nhưng gần hơn phân nửa không buôn bán được. Tuy nói các cửa hàng của gia tộc không nhiều nhưng cũng có đến gần hai mươi cái nếu cứ tiếp tục kinh doanh theo kiểu này không một thì hai cũng phá sản nha.

Tuy nàng đến từ hiện đại nhưng cũng chỉ học qua hai ba ngành, trong đó chủ yếu cũng là học cách quản lý kinh doanh hoặc cũng là chuyên ngành điện tử a, tuy nàng nói sẽ cải tạo lại tất cả nhưng nói thì dễ làm thì khó nha, nhứt đầu quá khiến nàng ăn nằm cũng chẳng yên. Ở hiện đại nàng làm đến chức chủ tịch là do quen nước quen cái chứ còn ở đây nàng còn chưa nắm rõ thị trường hiện nay.

- Lung Linh muội vất vả cả ngày rồi tí có làm một ít cao quế muội ăn một ít đi.

- Được.

- Tí ti tay nghề của tí ngày càng giỏi nha ăn rất ngon.

- Lần này tí bỏ thêm một ít hạt của quả ô mai nên vị có hơi khác!

Đang ăn giữa chừng bỗng nhiên nàng dừng lại. Nàng thử ăn thêm vài miếng nữa thì nhận ra có sự khác biệt, nên ngừng ăn.

- Tí hình như bánh vẫn còn thiếu một ít gì đó.

- Muội cũng nhận ra sao? Nhưng ta thật chẳng biết thêm hay bớt gì cả.

- Muội có cách tí đi theo muội, chúng ta xuống đại trù.

Tuy gia cảnh đang khốn khó nhưng thường ngày các chủ tử như nàng vẫn đối xử rất tốt với các hạ nhân nếu không làm trái quy củ trong phủ thì cũng rất an nhàn. Thế nên dù không được phát tiền cao như những tháng trước đó mà những người này vẫn chịu ở lại phục vụ các nàng.

Tuy là vô tình hay cố ý nàng vẫn cảm thấy họ đáng quý nếu sau này họ không muốn ở lại nữa nàng sẽ phát cho họ một ít tiền để trang trải cuộc sống còn nếu cứ ở lại nàng sẽ không để họ phải chịu đói khát thường.

- Đại tiểu thư, nhị tiểu thư.

- Các người lui xuống đi sau này cũng không cần cứ hề tí là quý như vậy nữa.

- Nhị tiểu thư, chúng nô (tỳ) không dám.

- Các người làm gì vậy còn không mau đứng lên đi.

Thiệt cái tình, tuy nàng chấp nhận được việc là mình đã xuyên qua cổ đại nhưng vẫn không thích ứng được cái quy củ hờ tí là quý ở nơi đây nha.

- Các người nghe rõ cho ta mỗi người ở đây đều do cha sinh mẹ đẻ mà thành ai cũng được thương yêu như trứng mỏng, các người không trộm cũng chẳng cướp, đều là thân làm hàm nhai các người bị đưa vào đây cũng do bất đắc dĩ nên sau này không cần cứ hờ tí là quý có biết hay không?

Nghe xong những lời nói chân thành của cô các nàng đều bật khóc vì từ xưa đến nay đâu có chủ tử nào lại thiện lương đến vậy, nếu như theo những chủ tử khác các nàng chỉ bị xem như chẳng khác nào súc vật, nhưng bây giờ nghe được những lời nói này các nàng mới nhận ra mình cũng là một con người cũng xem như mình đã theo không lầm người.

- Tiểu thư ý tốt của người chúng nô (tỳ) xin cảm tạ nhưng quy củ không thể không làm theo.

- Được rồi nếu đã vậy thì sau này khi gặp ta không cần phải quý chỉ cần cúi người chào ta là được rồi, có nghe rõ chưa?

- Dạ.

- Sau này gặp ta cũng không cần phải quý.

- Đại tiểu thư???

- Cứ như vậy đi.

- Dạ.

Được rồi bây giờ nàng thừa nhận là mình có chút gian xảo a tuy rằng là nàng không muốn tổn thọ do nhiều người quý trước nàng như vậy nhưng mọi người đều kính phục nàng vì nghĩ nàng nhân hậu nên sẽ càng trung thành với nàng hơn bao giờ hết a, nhưng như vậy lại đối với nàng trăm lợi mà vô hại nha .

- Được rồi ta và nhị tiểu thư cần đại trù một tí các người có thể lui ra rồi!!!

- Dạ đại tiểu thư.

- Bây giờ chẳng còn ai nữa, ta đã theo muội đến tận đây rồi muội có thể nói cho ta biết bánh mà ta làm còn thiếu nguyên liệu gì???

-Muội cũng không chắc nữa nhưng có thể thử xem sao!!! hi...hi

Thế là nàng cùng tí tì của mình chỉ chăm chú vào nghiên cứu làm loại bánh mới còn chuyện phiền não của cửa hàng đã bị nàng quăng ra sau ốt rồi. Trải qua hai canh giờ một mùi thơm bay ra từ trù phòng đã hấp dẫn không ít hạ nhân bu quanh. Nếu là bình thường họ sẽ không có phản ứng như vậy đâu nhưng nhìn kĩ lại thì tất cả đầu bếp đều ở bên ngoài nha.

Này Văn bá mọi người sao ở ngoài này vậy?

- Ông không biết sao? Cả hai vị tiểu thư đều đang ở trong trù phòng hình như đang làm món ăn mới.

- Vậy ta cũng rất muốn ăn a.

- Ông theo nhị tiểu thư về đây phải nói là ông có phúc lắm đấy vì với ai tiểu thư cũng rất chân thành đối đãi. Chứ không như những người khác đâu.

... ..Kẹo.... .. Kẹo.... ..

Thế là mất cả hai canh giờ cô đã làm ra được món bánh mới nha. Nhưng không chỉ có một mà còn những đến năm cơ đấy. Khi làm bánh sẵn tiện cô cũng thăm dò được một chút ít tin tức khi vừa buồn đưa lê vừa làm bánh a.

Cô cũng không dám hỏi nhiều quá nhưng đại khái là ở triều đại này các ngành thủ công nghiệp chưa phát triển nhiều nên đa số vải vóc lụa là chỉ có một màu trắng và lại nơi này còn chưa có tơ tằm.

Đây là một lợi thế rất lớn đối với cô nha tơ tằm cô có thể cho sản xuất được vì ở trong vườn có một vài con nhưng bị người làm vườn bắt đem đi bỏ nhưng rất may cô thấy nên xin lại.

Còn việc nhuộm vải vóc a rất chi là đơn giản ai biểu tập đoàn Hạo Đại do cô làm chủ tịch lại chuyên ngành vải vóc trang sức làm gì, thân là chủ tịch cô cũng phải làm qua các công tác một rồi.

- Văn bá !!! Người có biết phụ thân ta đang ở đâu không?

- Đại tiểu thư lão gia hình như đang ở thư phòng!

- Văn bá người thử ăn món bánh này xem, đây là ta cùng nhị ti làm, mọi người cũng ăn thử đi ở đây ta còn có làm mấy món bánh mới .

Tuy rằng không giám chắc về tài nấu nướng của mình vì cô cũng lâu rồi không xuống bếp và lại ở đây tất cả đều nấu bằng củi chứ không có bếp điện nha.

Nhưng rất may mắn là cô thừa hưởng được kí ức của thể xác này a nên cũng không khá khó khăn gì mấy.

Nếu như bây giờ có ai hỏi món này làm sao cô nghĩ ra thì thật xin lỗi nha cô cũng chẳng biết trả lời thế nào nữa.

Chẳng lẽ nói là các món này do những nghệ nhân của thế kỉ 21 làm à, rồi lúc đó đảm bảo sẽ có người đem cô đến y quán gần nhất hoặc mời cả thầy pháp đến không chừng.

- Nha đầu bánh ngơ làm ăn rất ngon nhưng ta thất mắt a tại sao bánh này có hương chanh và một thứ gì đó khiến ta ăn hoài cũng không thấy ngán.

- Lão bá người đoán trúng rồi trong bánh ta có bỏ vào một ít vỏ chanh bằm nhuyễn và dâu tằm nha.

Cả chanh và dâu tằm đều có những công dụng rất hữu ích như: dâu tằm có công dụng tư âm dưỡng huyết, bổ can ích thận, sinh tân nhuận tràng, ô phát (làm đen râu tóc) và trừ phong thấp, thường được dùng để chữa các chứng bệnh do can thận bất túc gây nên như: Đầu choáng mắt hoa, lưng đau gối mỏi, tai ù điếc, râu tóc bạc sớm, mất ngủ hay mê, tiêu khát (đái đường), táo bón, các khớp vận động khó khăn, ...

- Dâu tằm???

- Ừ ta có thấy một cây sau vườn nhưng không biết tên nên ta gọi đại như vậy.

Cầu chúa xin hãy tha thứ tội lỗi cho con, con cũng không muốn nói dối đâu a, chỉ vì không còn cách nào nên con mới làm vậy a.

- Nghe ngơ nói như vậy thật sự ta có chút tò mò, tiểu nha đầu ngơ có học qua y thuật sao?

- Ta chỉ xem qua y thư thôi chứ chưa bái thầy học tập.

Lòng cô kêu gào nha nó đang phản đối những điều cô nói nha tuy đúng là cô chưa học qua khóa học chính quy nào nhưng hằng ngày nhờ bạn cùng phòng 3 năm đại học luôn tra tấn lỗ tai tội nghiệp của cô về những bài thuốc đông y gia truyền, còn lấy cô ra làm thử nghiệm...

Tuy không phải chuyên ngành mà cô theo đuổi nhưng với chỉ số thông minh là 190 thì bảo sao cô lại không biết bởi ngày nào cũng nghe ????. Nên bây giờ những bệnh vật vãn cô tự có thể tự chữa cho mình.

Nên chỉ có thể nói cô chỉ biết sơ sơ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Học y.

Nhìn thấy món bánh mà mình và muội muội làm lại được rất nhiều đầu bếp yêu thích Như Hoa cảm thấy rất vui mừng, cả hai mắt hơi híp lại, miệng mỉm cười khê khiến cho Lung Linh cảm thấy hơi bất ngờ và có một chút choáng.

Ôi trời bao ngày nay cô không để ý nên bây giờ mới phát hiện ra nơi này có rất nhiều nam thanh nữ tú nha, ở hiện đại chuyện ấy là bình thường nhưng đây là cổ đại nha.

Ở đây không có phẫu thuật thẩm mỹ cũng không có các loại kem dưỡng như ở thời hiện đại. Chẳng lẽ chỉ vì nơi đây không khí trong lành hơn thôi sao???

Thôi bây giờ không phải lúc để cô suy nghĩ tào lao, cô phải vào việc chính cái đã.

Cô biết mọi người làm việc ở đây cũng rất trung thành nhưng cũng phải phòng ngừa vạn nhất a.

- Văn bá, bá có thể theo ta và tỉ tỉ đến gặp phụ thân ta không??

Văn bá nghe ta gọi bỗng sững sốt giây lát, nếu nhìn kĩ sẽ thấy bá ấy có vẻ hơi hoảng sợ một chút, Nhưng cũng không trách được bá ấy vì trong nhà đang có vấn đề về tài chính khi nghe gọi tên mình thì ít nhiều cũng sẽ hoảng sợ mình sẽ bị đuổi nha.

- A!!! Được.

- Nay tiểu nha đầu ta cũng có việc cần gặp phụ thân người!!!

Hà, có việc gì mà lão bá ấy lại muốn gặp phụ thân vậy nhii! Thôi chút nữa là biết thôi mà.

Bước qua bảy đình và năm viện thì cô và mọi người cũng đã tới nơi. Mọi người không chỉ có cô, tỉ tỉ Văn bá và cái vị "thúc thúc" đâu mà còn có những quản sự của các cửa hàng nữa.

Nhìn cửa thư phòng thôi cô cũng đã biết ngày xưa Tuyệt gia giàu đến cỡ nào rồi nha. Hai cột được làm bằng gỗ lim to ở ngoài còn sơn son thiếp vàng.

Cửa ra vào nhìn sơ thôi cũng thấy được rất mát tiền do các nghệ sư nổi danh chạm khắc rất đẹp mắt, sàn được lát loại đá ở Bắc Sơn (núi tuyết) nên rất mát.

Nếu như cô không đoán sai thì các phòng của chủ từ đều giống nhau chỉ có điều là lớn hay nhỏ mà thôi.

Chỉ duy nhất riêng khuê phòng của hai tỉ muội nàng thì được tự do tang trí. Đúng là phụ thân nàng rất yêu thương hai tỉ muội nàng.

Nhìn cảnh sắc giờ đây vẫn như trước nhưng không hiểu tại sao vẫn cảm thấy buồn buồn khiến cho cả đoàn người như yên tĩnh hẳn khi gặp phụ thân nàng.

Như Hoa nhìn phụ thân vẫn không khỏe mà vẫn cố làm việc nên mau chóng thỉnh an xong liền đỡ phụ thân nàng ngồi xuống. " Lung Linh con dẫn mọi người đến gặp ta có chuyện gì ? "

" Phụ thân con đã xem qua các cửa hàng rồi, nên con định sẽ thay buôn bán đồ sứ bằng kinh doanh khách điểm ạ"

Hà!!! Đó là câu hỏi và cũng là câu giật mình của mọi người đang ở đây vì bây giờ khắp nơi đều mọc lên khách điểm nhưng đa số là của Tam vương gia - Âu Nhất Thuần rồi (Cửa anh nam chính đấy ạ)

Không phải nói gì nhiều cũng biết tiền tài và nhân kực không ai qua được Tam vương gia rồi chỉ có nàng là không biết thôi.

" Nhị tiểu thư kinh doanh khách điểm rất là khó liệu có thể đổi nghề khác hay không?"

" Không sao đâu kinh doanh khách điểm không khó như mọi người đã nghĩ . Ta đã xem qua các khách điểm rồi vẫn chưa hoàn nĩ nên ta định làm thế này....."

" Được rồi cứ làm theo lời của con đi"

" Dạ được"

Thế là sau khi nàng đã chỉ ra những chỗ còn thiếu sót và cách để thu hút các khách quan thì mọi người ở đây ai cũng nể nang nhìn nàng với một con mắt khác.

"Lão Phúc ta có chuyện này nói với ông, ta muốn nhận Linh nha đầu này làm đồ đệ chẳng hay ý ông thế nào?"

" Nay lão già kia ông có biết nhị tiểu thư tôn quý cỡ nào không hả ông là ai mà dám muốn tiểu thư nhà ta bái ông làm thầy hả???" Một gia đình lên giọng hỏi.

"Đúng đấy ông nghĩ ông là ai chứ hả"

"Phải đó, phải đó..."

" Linh nha đầu có phải người có hứng thú với y thuật hay không??"

" uhm cũng có một chút"

" Vậy người có biết đây là gì không?" Nói rồi lão quăng cho nàng một loại quả to bằng quả mận, thịt màu vàng có mùi bơ khét.

Nàng xem một chút nhưng cũng không rõ lắm vì có rất nhiều các loại quả na ná như vậy nha. Nhưng mà theo như cô không làm thì là loại thuốc.... " Có phải đây là bạch quả không?"

Mọi người nhìn mà cứ như đây là không phải Tuyết Lung Linh vậy, mà cũng không chắc kết quả có đúng hay không nên mọi người đều nhìn vào vị bá bá.

" Không hổ danh là người ta chọn đây chính xác là bạch quả rất hiếm thấy dù là Bồ thần y ta cũng chỉ có ba quả thôi. Nha đầu người thật sự là nhân tài trong nhân tài, ha ha..."

" Bồ thần y!!!"

" Bồ thần y!!!"

" Bá bá người thật sự là bồ thần y???" "Bồ lão ta không có nói dối " "Nếu vậy Lung Linh ta dùng trà bá người làm sư phụ"

... .. Ba tháng sau.... ..

" Nhị tiểu thư đây là doanh thu tháng này, có một số ông chủ của các cửa hàng gồm sứ mời tiểu thư đến dự hội gồm sứ a!" Kim lão bản là quản lí của cửa hàng gồm sứ vừa thờ dài vừa nói.

Cũng không thể trách ông được nha mới ba tháng trước cửa hàng như sắp đóng cửa thì nhị tiểu thư lại đưa ra cái cách khiến các cửa hàng như lột xác, bây giờ các cửa hàng của Tuyết gia không chỉ có ở kinh thành như trước kia nữa mà còn lan ra toàn quốc.

Khiến bây giờ lượng công việc của mỗi người tăng lên rất nhiều hầu như ngày nào cũng đến nửa đêm mới nghỉ, dù là lão gia đã mua thêm gần cả trăm người làm nhưng vẫn rất nhiều việc.

Cũng chỉ tại nhị tiểu thư này của ông thôi nghĩ ra rất nhiều hình thức buôn bán khiến ông và mọi người luôn thần phục.

" Kim lão bản người đi dùm ta đi nha vì ta còn rất nhiều việc đi mà nha!!"

Tính ra bây giờ Tuyết gia đã trở lại giàu có hình như còn hơn cả ngày xưa, gia sản khi qua tay nàng còn mở rộng thêm một số ngành như : trà điểm, y quán, ngọc khí điểm, thanh lâu, quán rượu... ngoài ra nàng còn tạo ra tơ tằm a.

Lúc đầu nàng đã xem qua rồi ở đây sử dụng loại vải vát thô và cứng nên khi nàng tìm được cây dâu tằm nàng đã bắt đầu cho trồng dâu nuôi tằm rồi. Nên bây giờ cả lục quốc chỉ có cửa hàng Tuyết gia là có tơ tằm mềm mại thôi, dĩ nhiên giá của nó cũng ở trên trời nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Duyên phận.

"Lung Linh muội kiểm tra giúp ti xem sổ sách của cửa hàng y phục này

giúp ti với" Như Hoa cố gắng lê lét thân mình đến ghé thái sư ngồi xuống thiết

là khổ cho nàng mà.

Bây giờ nàng hầu như ngày nào cũng chỉ xem sổ sách thôi, cũng chẳng còn thời

gian để xum xoe trang điểm như xưa nữa.

Nhưng mà số lượng công việc của nàng chỉ bằng một phần ba lượng công việc

của muội muội nhưng nàng vẫn không thể bắt chước được phong cách làm việc

của muội muội nàng khiến ngày nào nàng cũng phải vất vả rất mệt mỏi nha.

" Tí tí muội tin tí làm tốt mà tí cũng có thể chọn người theo giúp mình mà"

Vừa nói Lung Linh nàng vừa bước tới xoa bóp cho vị tí tí thân yêu của nàng a.

Giờn nha dù gì sự nghiệp cũng là do nàng khởi xướng nên thể nào nàng cũng

phải cho người ta hưởng một lợi lộc nha.

*****Ta là khoảng thời gian phân cách*****

"Mấy tháng nay ta dẹp loạn ở biên cương nơi này như thế nào???" Hàng lông

mì xinh đẹp khẽ nâng lên ngược nhìn những người đang quỳ dưới kia khiến

họ mồ hôi tuôn ra như tắm mà cũng chẳng có ai có can đảm để mà lau.

Nhìn tình hình như vậy thế mà vẫn có người điếc không sợ súng phá vỡ bầu

không khí căng thẳng này. "Hiện nay ở trong triều hữu thừa tướng đang cùng

hoàng hậu nương nương cố xin hoàng thượng thánh chỉ tứ phong nhị tiểu thư

kim gia làm vương phi của người"

Vừa nghe xong mọi người đều hít vào một ngụm lớn cứ như đây là lần cuối mình còn được hít vậy và cũng cầu phúc cho Lâm công tử- người vừa mới trả lời.

Chỉ post tạm cho cả nhà nhiều đây thôi có gì ngày mai ta bù nha!!!!!! :shoot: :shoot: :shoot: :shoot:

"Thế Hoàng thượng có động tĩnh gì không?" Vừa nói hần vừa nhấp một ít trà một cách nhàn hạ mà người hầu dâng lên.

"Hoàng thượng chỉ nói là người đã cho người toàn quyền quyết định việc hôn sự của mình" Bên đây Lâm công tử hần cũng nhàn hạ không kém vừa nói vừa ăn một ít bánh hoa quế mà hần mua ở trên phố.

Nghe cách đối đáp của hai người họ khiến cho những người hầu và những quan sự mời tuyển kinh ngạc không thôi, nhưng những người làm lâu năm ở đây thì bình tĩnh như thường.

Lâm công tử vốn không phải hoàng thân quốc thích nhưng cũng không phải là dân thường, người ta vốn là đại công tử của Lâm gia trang đứng đầu trong giới kinh doanh muối.

Vốn dĩ là năm xưa vương gia của chúng ta bị thương ở biên giới sắp đoàn tụ với ông bà tổ tiên thì gặp được Lâm công tử đang trên đường trở về kinh thành nên hần ra tay cứu giúp.

Cho nên có thể nói ngoài trừ Hoàng thượng cũng chỉ có hần mới dám ăn nói như vậy với Chiến vương của chúng ta thôi.

"Uhm bánh này ăn cũng không tệ người ăn xem thế nào, ta phải đợi rất lâu mới mua được đó!!!"

"Không phải người mua ở Hoàng điểm sao kẻ nào dám không bán cho người trước??"

"Lần này ta mua ở Tuyết Hoa điểm đây mấy tháng không về kinh thành không ngờ vị trí thương nhân đứng đầu của người sắp mất rồi."

"Hạo Minh chuyện này xảy ra lâu chưa? "

Cái người được gọi là Hạo Minh mặt mày tái mét khi được hỏi nhưng cũng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh "Chủ tử Tuyết Hoa điểm nổi danh khoảng được hai tuần có chi nhánh khắp cả nước theo như thuộc hạ điều tra thì hàng hóa rất đa dạng và mới mẻ rất được đồng đảo mọi người ủng hộ"

"Thế có ảnh hưởng gì đến tình hình kinh doanh quán ta không?"

"Có một số ít thì ảnh hưởng như các vải vóc ta không bằng họ vì họ mới ra một loại vải vóc mới gọi là tơ tằm rất mềm mịn và đang được ưa chuộng!!!"

Hạo Minh thấy chết không sờn vẫn tiếp tục báo cáo dù trong lòng đang rất run. Nhìn thử tình hình bây giờ đang rất căng thẳng ai cũng một mặt bí xị còn khó coi hơn là có chiến tranh.

"Đã cho người điều tra chưa?"

Nghe hỏi câu này hình như rất bình thường nhưng ở đây ai cũng biết chủ tử họ hỏi câu này có ý nghĩa gì nha đó là tìm hiểu xem cách thức làm vải tơ tằm đó còn không thì là bằng mọi cách phải phá được cửa hàng đó.

"Thuộc hạ đã cho người điều tra xâm nhập vào các cửa hàng đó rồi nhưng người quản lý đó rất khôn ngoan, người của ta vào được chỉ hai người nhưng làm ở bộ phận phụ dịch nặng nhọc chứ không ở những vị trí quan trọng."

"Các cửa hàng?"

" Ngoài vãi tơ tằm họ còn tạo ra được loại sứ trắng giả thành cũng không cao lắm nên bây giờ lượng tiêu thụ của ta giảm đáng kể"

" Chủ quán đó là ai?"

" Theo như thuộc hạ điều tra được Tuyết Hoa điểm thuộc sở hữu của Tuyết gia nhưng quản lí lại là nhị tiểu thư của Tuyết gia."

"Nữ nhi mà cũng buôn bán sao?"

Ái dà nghe thử mà xem đúng là tức giận thật rồi giọng điệu cứ như là ai đang thiếu nợ ý nhưng mà không ai dám nói những lời này đâu trừ khi là không muốn sống nữa dù gì người ta cũng là vương gia đó. Thử hỏi xem một đấng nam nhi còn là vương gia cao cao tại thượng như hần lại bị 1 nữ nhi qua mặt thì thử hỏi hần sao không tức giận a????

" Thú vị thật ta thật không ngờ hoàng đệ ta cũng có ngày hôm nay, tiểu đức tử ngươi xem coi như hôm nay ta không uống phí chuyển đi này rồi ngươi xem có phải hay không?"

"Thảo dân tham kiến Hoàng Thượng"

Bây giờ trong lòng tiểu đức tử của chúng ta đã âm thầm hỏi thăm 8 đời tổ tông của Hoàng Thượng hần rồi nha. Lôi ai không lôi lại lôi hần đi chọc ông nội của diêm vương này thật là báo hại cho đời hần nha. Hần phải chăng tự hỏi có phải đời trước hần có cướp của giết người gì không mà gặp phải huynh đệ hoàng đế này???

" Hoàng huynh tuy ngươi là hoàng đế nhưng vẫn phải chú ý đang đứng trên đất nhà ai"

Một câu vâng chỉ một câu đã làm cho mọi người ở đây nhìn vị vương gia của họ 'lần cuối cùng' vì sao a? chỉ một câu đơn giản người ta là hoàng đế nha không phải chuyện đùa đâu người ta thường nói chỉ cần là vua thì trong lãnh thổ của mình đất nào cũng là của mình nhưng câu nói của vương gia chúng ta có thể xem là phạm thượng không nhĩ???

Nhưng đối lập với suy nghĩ của mọi người thì vị vương gia anh tuấn tiêu sái vẫn như thường ngồi nhấp từng ngụm trà ngon, không phải hần không biết mọi người đang suy nghĩ điều gì đâu nha chỉ tại trong tư tưởng của hần không biết chữ sợ viết thế nào đâu!!!!

Một người nữa cũng không cùng suy nghĩ với mọi người đó dĩ nhiên là hoàng thượng, thế trong lòng hần đang nghĩ cái gì thì hần sẽ trả lời là hần không dám nói chuyện như vậy với hoàng đế của hần nữa vậy đâu. Nói hần không có chí khí cũng được nói hần nhất gan cũng được hần đều nhận a.

Cũng bởi vì ngày xưa nẫu hậu của hần nhờ có sự giúp đỡ của hần mới có thể bình bình an an sinh hần ra giữa chốn hậu cung tàn khốc này. Nhưng khi nẫu phi của hoàng đế hần mất rồi chẳng ai có thể quản được hần nữa.

Chính vì thế hoàng đế của hần càng ngày càng lạnh lùng càng đáng sợ cả triều đình không ai dám đụng hay nói xấu gì về hoàng đế hần vì trước đó cũng đã có người thử độ sắc bén của LONG LINH kiếm rồi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Hữu duyên tương lý.

"Nói rõ đi huynh đến đây có chuyện gì?"

" Haiz được rồi ta nói, chỉ tại gần đây ta nghe nói cửa hàng của đệ bị người khác qua mặt nên ta chỉ sợ số tiền đệ nộp cho quốc khố sẽ giảm đi thôi!!!!"

Oành!!! Chỉ nghe một tiếng nổ long trời lở đất trong lòng mọi người và dĩ nhiên trừ người gây họa ra. Gần hai mươi con mắt mang vẻ oán trách nhìn lấy mình khiến hoàng thượng hần chẳng biết mình đã làm gì???

Trong lòng mỗi người đều mang một tâm sự khác nhau nhưng đều liếc mắt nhìn về hướng vị vương gia đang nghiêm nhiên thưởng thức trà kia.

Tiểu đức tử bây giờ đã run như cây sậy rồi lòng thầm khấn vái cho hần kiếp này tránh được tai ương hần sẽ nguyện ăn chay 3 tháng nga.

"Hoàng thượng à hoàng thượng có phải người thấy chưa đủ loạn đúng không?" Đây là câu hỏi mà mọi người muốn hỏi hoàng thượng của bọn họ a!!! Nghĩ làm sao vậy bây giờ vương gia nhà họ sắp thết ra lửa rồi hoàng thượng không gặp lửa thì thôi mà còn quăng thêm củi vào nữa.

" Hoàng thượng vương gia người cũng đừng lo lắng quá theo thần điều tra cho thấy Tuyết gia tuy bây giờ tài lực hùng hậu nhưng vẫn không qua mặt chúng ta"

" Hạo Minh vậy theo ngươi nói là Tuyết gia nhường nên cửa hàng của vương gia ngươi mới có thể buôn bán được ?"

"Vương gia ý thuộc hạ không phải vậy, Hoàng thượng người làm ơn đừng có đổ oan cho ta!!" Bấy giờ khuôn mặt của Hạo Minh biến dạng rồi muốn khóc cũng không ra nước mắt. Tuy là thuộc hạ được vương gia tin tưởng nhất nhưng hắn vẫn rất sợ những hình phạt ghê sợ của vương gia hắn nghĩ ra nha.

"Cái này ta không có đổ oan nha ta chỉ thuật lại lời của người nói thôi!!!!"

Hạo Minh mặt méo sẹo rồi không còn từ gì để nói nữa, hắn làm sao có gan để cãi tay đôi với hoàng thượng như vương gia nhà hắn a.

"Được rồi đừng ồn ào nữa chuyện này ta sẽ đích thân xử lý" Được rồi bây giờ mọi người ở đây quay lại cầu may cho nhị tiểu thư của Tuyệt gia.

"Cái gì đệ đích thân ra tay á?"

"Có chuyện gì sao?"

"À không có gì . không có gì." Không có mới là lạ đấy nhưng hoàng đế sao dám nói là mình lấy tin tức này đi đánh cuộc đây, dù hắn là hoàng đế nhưng vẫn có lúc thiếu tiền xài nha

- Được rồi ta không làm phiền đệ nữa ta còn có việc phải xử lý nên đệ cứ làm việc của mình đi!

- Thế hoàng thượng huynh không đợi à?

Ai cũng nhìn chằm chằm vị vương gia đáng quý và đáng kính kia a! bây giờ hoàng thượng người ta muốn đi về đó!! thế tại sao vương gia nhà họ muốn giữ lại làm gì????

Đáng thương nhất là tiểu đức tử của chúng ta trong đầu bây giờ hắn chỉ đang nghĩ làm sao để thoát thôi bởi vì bây giờ có vẻ như vương gia định giết hoàng thượng rồi kia !!!!!!!

Mặc kệ những cặp mắt như muốn đâm thủng mình của mọi người vị vương gia anh tuấn bất phàm của chúng ta nói một cách thản nhiên cứ như không phải mình nói:

- Thế Hoàng huynh không đợi ta đuổi rồi mới đi à?

Miệng hoàng thượng co quắp một cách đáng sợ, xung quanh người hầu cố gắng nín cười một cách vô cùng thống khổ .

Rất muốn cười nhưng chẳng dám cười, hai bờ vai cứ run run nhưng chẳng ai dám hé miệng nhẹ răng ra mà cười, họ vẫn chưa muốn mất đầu và vẫn còn rất yêu cuộc sống này nha!

Tiểu đức tử cứ như đi ải môn quan trở về âm thầm cảm ơn phúc đức tổ tiên nhà hắn đã để lại. Cứ mỗi lần hoàng thượng của hắn muốn đi gặp vị vương gia này thì hắn cứ như giảm thọ mất mười năm !!!

Còn trong đầu hoàng thượng hiện cả nùi hắc tuyến dù sao hắn cũng là hoàng thượng một nước thế mà người anh em này của hắn chẳng bao giờ cho hắn một tí mặt mũi nào cả khiến hắn rất đau lòng a

Nhưng bây giờ đã bị "đuối" như vậy rồi hắn còn chưa chịu đi thì hắn có thể xưng vua " mặt dày " nha. Tuy đi hắn cũng phải làm dáng 1 chút : Hất mặt lên trời mà đi.

Nhìn thấy hoàng thượng và đoàn tùy tùng đi rồi vị vương gia anh tuấn sầm mặt lại nở một nụ cười quý quyết khiến mọi người sờn cả gai óc.

Đã rất lâu rồi bọn họ chưa có nhìn thấy nụ cười này của chủ tử hình như cũng đã mười năm rồi. bọn hắn còn nhớ rất rõ vì năm ấy khi tân đế mới lên ngôi trong triều đình có rất nhiều thế lực ngầm muốn chiếm ngôi.

Khi ấy chính chủ tử bọn họ là người giúp đỡ tân đế dọn dẹp mọi việc càn quét hết tất cả các thế lực ấy, thu lại binh quyền, trừng trị tham ô, tẩy sạch bọn quan lại, chiếm lĩnh nền kinh tế cho đến bây giờ.

Thế nhưng giờ đây chủ tử đi vắng không lâu giao cho họ việc kinh doanh mà lại xảy ra việc như vậy thì trước mắt là bọn họ chết chắc rồi.

- Tất cả các người trở về mặt thất " tập luyện" lại đi.

- Dạ vâng!!!

Tuy trong ngoài miệng trả lời rất khí thế nhưng trong lòng bọn hắn ngàn lần vạn lần đều không muốn nha.

Ở nơi đó ra thì không còn nhận ra hình con người nữa a chỗ ấy là nơi tập luyện đặc biệt mà chính vương gia nhà họ cho xây nên.

Khiến cho quân đội đặc chủng này có thể lực rất tốt có thể một người mà địch trăm nha, cho nên quân đội của hoàng đế cũng không dám làm gì bọn hắn.

Bây giờ thì bọn hắn thấm thật rồi phải quay lại cái nơi gọi là địa ngục trần gian một lần nữa.

Dạ "

Đáp lời xong những người hầu đều lập tức rời khỏi không một bóng người . Thấy vậy vị vương gia khó tính cảm thấy vừa lòng .

Nhị tiểu thư của Tuyết gia có lẽ sẽ có chuyện thú vị đây!!! Rồi bỗng nở nụ cười quái dị không biết tên.

... .Tại Tuyết gia phủ.... ....

" Nhị tiểu thư việc người giao cho nô tỳ , nô tỳ đã làm xong rồi ạ!! "

" Những miếng đất ta dặn đã mua xong rồi à? "

" Dạ nô tỳ đã mua xong rồi ạ!"

" Rất tốt"

Nàng thật sự không hiểu tiểu thư muốn làm gì nữa khi bảo nàng đi mua những miếng đất ở ngay núi có thể nói là mua nguyên ngọn núi đó, nhưng ở đó đều không thể trồng trọt hay gì hết nha.

Thừa biết nô tỳ của mình đang suy nghĩ điều gì nhưng mà bây giờ nàng không cần thiết nói ra bởi vì chưa đến cần thiết . nàng đã xem qua ngọn núi đó nơi đây không khí rất trong lành lại có sẵn suối nước nóng tự nhiên bảo sao nàng lại không mua đây???

Và lại nơi đó xung quanh mọc lên rất nhiều cây rừng có thể ăn quả nha, nàng có thể hái đem ủ rượu, tuy rằng nơi đây cũng sản xuất để bán nhưng cách pha không đúng liều lượng nên khi uống cảm giác không được ngon lắm.

Nàng có thể kết hợp cách pha của thế kỉ 21 a khẳng định lúc ấy người mua không ngót đây!!!!!! Nàng cũng dự định sẽ xây một khu tắm suối nước nóng ở đấy nữa không thể lãng phí tài nguyên trời cho được.

Nhưng vấn đề của nàng bây giờ là đang thiếu tiền nha tuy có thể nói bây giờ các sản nghiệp của nàng ngày càng làm ăn phát đạt nhưng cũng không đủ để nàng làm được những việc này cùng một lúc a.

Tuy là rất tiếc nhưng chắc có lẽ nàng chỉ có thể làm từng việc một mà thôi.

" Được rồi người ra ngoài đi có việc gì cần ta sẽ gọi"

" Dạ"

Nàng thật sự mệt mỏi rồi bây giờ điều duy nhất lúc này là cần nghỉ ngơi, những ngày tháng vừa rồi nàng lao lực làm việc quên mất luôn cả việc chăm sóc làn da cũng như nhan sắc rồi tuy nói là linh hồn nàng nhập vào thân xác có nhan sắc không tệ nhưng nếu như nàng còn tiếp tục bỏ bê chắc chắn sẽ thành xấu nữ.

Nàng đi đến cạnh giường lấy ra một hộp trân châu cho người đem đi mài thành phấn để dưỡng da. Cái này không phải nàng phung phí tiền bạc để mua mấy thứ xa xỉ này đâu nha tại có nhiều người muốn hợp tác với nàng mà tặng thôi.

Cũng không thể trách nàng nha nàng thật sự không dám dùng thứ son phấn yên chi bán ở thời đại này đâu, chỉ toàn chứa chì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 10: Vận mệnh.

“Tiểu thư người định mài hết số trân châu này sao???”

“Ừ người cứ làm theo lời ta dặn đi”

Tiểu nha hoàn thật sự không hiểu cần gì phải mài hết số trân châu này châu, trên tay nàng đang cầm đều là tiền, là tiền không đó.

Haiz nhưng người ta là tiểu thư nàng là người hầu dù người ta có đốt tiền hay thả vàng xuống sông thì nàng cũng không thể làm gì nha.

..... 1 tháng sau .....

“Các người có biết tin gì chưa? Năm nay hoàng thượng tuyển tú đó”

“Tin này thì ai chẳng biết chẳng phải cứ 3 năm đều tuyển tú sao”

“Cái ta nói là lần này không phải tuyển cho hoàng thượng mà tuyển cho vương gia”

“Này này người nói có thật không???”

“Ta nói tất nhiên là thật rồi. ta còn nghe nói là lần này chính miệng vương gia mở lời tuyển tú”

“Thế chắc có nhiều mỹ nữ lắm nhỉ”

“Ta thấy cho dù đẹp cỡ nào cũng không đẹp bằng nhị tiểu thư của chúng ta đâu”

“Người nói đúng đó ta thấy sau khi tiểu thư cho mài trân châu rồi pha chế gì đó đắp lên mặt nhìn bây giờ tiểu thư trắng mà không cần sử dụng phấn luôn”

“Ta vừa mới hoàn thành nhiệm vụ tiểu thư giao cho nên được ban 1 ít phần đây đắp lên da thật sự rất thoải mái”

Từ trong góc khuất của cây cột chạm khắc hình chim khổng tước Lung Linh bước ra mà chẳng ai hay biết hôm nay tuy bị phá giấc ngủ nhưng nàng cũng không ngờ thu hoạch được khá khá thông tin nha .

Mở hội tuyển tú đây là cơ hội làm ăn rất lớn nha tuy là đang cạnh tranh nhau khốc liệt nhưng nàng vẫn cảm ơn vương gia hẳn vì đã tạo cơ hội cho nàng buôn bán.

Phân trân châu mài ra dùng làm trang điểm quả thật không tệ những lúc trước nàng thật không giám nghĩ hiệu quả tốt đến vậy. Nhân dịp này nàng cũng nên sản xuất thứ này để buôn bán a.

“Tiểu thư, lão gia cho mời người sang thư phòng ạ”

“Thế phụ thân ta có cho mời đại tiểu thư không?”

“Bẩm có ạ”

“Được rồi ta sẽ qua ngay”

Quái lạ sao ngày hôm nay phụ thân lại muốn gặp nàng , chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao ???

Được rồi bây giờ nàng phải chin chu nhan sắc để đi gặp phụ thân của nàng- ấu sao nàng cũng là cô nương rồi.

‘ Phụ thân người cho gọi con’

‘ Con và NHƯ HOA đều ngồi xuống đi ta có chuyện muốn nói với các con. Năm nay NHƯ HOA cũng đã 19 và lại cũng đã có hôn ước từ nhỏ cũng chỉ vì lão già này mà chậm trễ hôn sự nay sức khỏe ta tự nhiên biết nên ta muốn kịp làm hôn sự cho con’

‘ Phụ thân người đừng nói như vậy nười sẽ sống đến trăm tuổi mà’ NHƯ HOA vừa khóc lóc vừa năn nỉ khiến ai nhìn cảnh đó đều cảm thấy đau lòng.

‘ NHƯ HOA không phải ta làm khó con mà sức khỏe ta thật sự không tốt ta tự biết sức mình và lại ta cũng bắt cô gia của con chờ đợi lâu lắm rồi. ’

" cô gia là từ để gọi con rể "

‘ Lung Linh con cũng vậy nay con đã đến tuổi cập kê rồi và bao nay cũng chỉ vì phụ thân ta không tốt khiến con phải vất vả vì cái gia đình này nay ta ở trước mặt mọi người xin lỗi con’

‘ Phụ thân người đừng làm vậy ’

Tuy là có vất vả thật nhưng nàng biết hằng đêm phụ thân nàng đều sai người làm canh mang cho nàng uống sự quan tâm kia không phải giả nàng không phải là không biết được. Vì vậy nàng mới buông lỏng tâm tình xem nơi đây là ngôi nhà thứ hai của mình.

‘ Phụ thân có phải người muốn con tham dự cung yến lần này phải không ?’

‘ Quả nhiên con thông minh ta thấy con tốt nhất là nên tham dự cung yến lần này nếu có thể mang về cho phụ thân một cô gia. Dẫu sao con cũng là phận nữ nhi sau khi ta mất con cũng có cô gia làm chỗ dựa’

Trời ơi nàng là người thế kỉ 21 xuyên không qua bảo nàng làm sao chấp nhận việc kết hôn sớm đây.

‘ Lung Linh con nghe lời phụ thân đi tuy ta biết sau khi ta mất con không cần dựa vào ai vẫn có thể sống tốt nhưng con là thân phận nữ nhi và lại sĩ – nông – công – thương . Chúng ta lại là bậc thấp nhứt nhưng miệng lưỡi thế gian sao con có thể chịu nổi.’

‘ Phụ thân chuyện này có thể để cho con suy nghĩ chút được không ?’

Không nhờ phụ thân nàng nhắc nhở chắc nàng cũng sẽ quên luôn thân phận của mình . Bây giờ nơi nàng sống không phải là thế kỉ 21 nữa mà nàng đang ở cổ đại .

Cái nơi phụ nữ không được xem trọng, nàng có thông minh thế nào có tài hoa xuất chúng thì thế nào dẫu sao nàng cũng chỉ là một nữ tử mà thôi.

Vì vậy nàng không cam lòng nhưng nếu như nàng không muốn bị ràng buộc chỉ còn cách giả kết hôn thôi nhưng ở cái thời đại này có ai chịu muốn giả làm phu quân nàng đâu. “ Lung Linh muội nghĩ việc phụ thân nói như thế nào?”

“ Tỉ tỉ muội chưa biết việc này nên giải quyết như thế nào nữa, thật lòng muội chưa muốn gả đi!”

Lòng nàng bây giờ rất phiền muộn chẳng biết làm sao ở thế kỉ 21 mama đại nhân nàng hỏi thúc nàng đi lấy chồng sớm nàng còn lần lựa hẹn đến hẹn lui mà bây giờ bắt nàng lấy chồng sao nàng chịu được

“Tỉ tỉ cái này nói sau đi bây giờ chắc hẳn có rất nhiều tiểu thư sẽ đổ xô đua nhau làm đẹp muội định nhân cơ hội này cho sản xuất thêm một số mặt hàng tỉ thấy thế nào?”

“Được việc này theo ý muội đi mà phần muội làm cho tỉ xài rất tốt nha”

Hai tỉ muội tuy không xa lạ gì nhưng cũng khen qua lại vài câu cũng mất không ít thời gian đi. Mới đó mà cũng trôi qua 2 canh giờ rồi.

“Chủ tử người muốn thông tin gì?”

“Điều tra cho ta xem vương gia hẳn muốn làm gì ta không tin hẳn rảnh rồi sinh nông nổi mà muốn lập gia quyến vào lúc này đâu”

“Dạ rõ”

Thế là nhanh như chớp một bức ảnh chợt lóe như có như không ẩn hiện như không có việc gì xảy ra hết.

Phải đó là thế lực của nàng tạo ra ở thế giới này, nàng biết nàng không thể làm việc gì nếu nàng không có bất cứ thế lực nào trong tay. Cũng bởi vì thế mà các cửa hàng của nàng kinh doanh thịnh vượng mà vẫn bình yên vô sự.

Nhưng thế lực nàng có cũng chỉ là tin tức tình báo chứ nàng không có ý gia nhập vào chốn giang hồ.

Nàng chưa hề có ý nghĩ ấy nhưng nàng cũng không muốn bị ức hiếp ở thời không này.

Trong sâu thẳm các góc ngách kinh thành này ở đâu cũng có tai mắt của nàng, không chỉ có trong các dinh thự của các quan lại mà kể cả trong hoàng cung của các nước trên lục địa này nàng cũng đều nắm rõ.

Mà nơi có thể nắm lấy tin tức nhanh nhất đó chính là thanh lâu kế tiếp là tửu lâu. Nàng cho tập trung xây dựng căn cứ bí mật ở đây và biến những nơi này không khác gì bản sao của thế kỉ 21. Duy chỉ không có đèn điện cùng những vật dụng xa hoa thôi.

Nàng cho người xây dựng thanh lâu thành nơi trụ lạc nhất kinh thành này chỉ chọn 300 cô gái còn trinh trắng vào phục vụ đồng thời nàng cũng không ép buộc họ tiếp khách. Họ có thể bán nghệ chứ không bán thân, nhưng mỗi người ở đây đều được trải qua huấn luyện đặc biệt về cách dụ dỗ đàn ông, nàng thiết kế cho bọn họ những bộ đồ có mặt cũng như không nhưng nâng lên bộ ngực tôn vinh của họ.

Chính xác thứ nàng tạo ra là bara thứ cổ đại này không có và dĩ nhiên phản ứng của sản phẩm này vô cùng tốt đi.

Kế tiếp nàng sáng tác ra một số ca khúc nghe đến náo lòng (thực chất nàng cũng chỉ sao chép thôi) để câu lòng khách nhân a. Tiểu thư, bây giờ người muốn đi đâu ạ!

- Đến chợ nô lệ đi!

- Dạ!

- Thế là sau một hồi ngồi kiệu nàng cũng đến được nơi nàng mong muốn, nàng đến đây chỉ với một mục đích là đi cho biết.

Nàng lần đầu nghe nói đến nơi này thế là lòng hiếu kì nổi lên bởi thế kỉ 21 không bao giờ có vụ này.

Loay hoay một lúc lâu ngắm cũng chán, nàng ghé vào một quầy khá nhỏ nhưng ở đây bán người “đu loại” từ già, trẻ, lớn, bé, nam, nữ có đủ.

Thu hút nàng là cậu nhóc có đôi mắt đỏ như máu, nàng biết ở thời đại này mọi người luôn kị những người có tròn mắt màu bởi lẽ họ xem đó là hiện hồn của ma quỷ.

Nhất là cậu nhóc mang màu mắt đỏ này, điều này khiến nàng chú ý, vì chỉ một lý do duy nhất:

Tuy mang nhiều vết thương trên người nhưng cậu không chết.

Cũng giống như loài cọp có một số ít con mang trên mình bộ lông trắng nó gây không ít phiền toái cho nó khi săn mồi mà còn khiến cho đồng bọn của nó xem nó là kẻ thù.

Cho nên nó chỉ có hai con đường : một là chết, hai là thành chúa tể sơn lâm.

Cậu nhóc này cũng vậy nàng thấy trong tròng mắt ấy không hề có một tia cảm xúc nào mà chỉ có lòng thù hận.

Nàng chỉ vào cậu nhóc rồi bỏ với ông chủ rằng nàng muốn mua.

Ông chủ quán cứ như bắt được vàng ấy – cũng phải thôi vì nếu như nàng không mua thì chắc rằng cũng chẳng ai dám mua cả.

Việc buôn bán diễn ra rất suôn sẻ và đứng bên nàng giờ đây là Huyết Dạ tên cậu nhóc nàng mới “sắm” cho mình.

-Người đi theo ta sau này ta chưa cho phép người chết người không được chết- nàng bá đạo tuyên bố.

- Nghe xong hắn hơi sững sốt một chút nhưng trấn tĩnh rất nhanh chóng nàng hết sức tán thưởng việc này.

Xong việc nàng cho hắn theo mình trở về Tuyết gia trang, đi đường ai cũng nhìn hắn nhưng nàng và hắn đều không quan tâm.

Nàng giao cho hắn 1 phòng để ở, chính xác là kẻ phòng nàng cả phủ đều e dè hắn nhưng chẳng ai nói gì cả vì họ tin nàng luôn có lý do của mình.

-Tiểu thư người cho gọi nô tỳ!

- Người lấy nước cho hắn tắm rửa.

Phân phó xong nàng mới chậm rãi xem xét hắn bởi suốt đường đi hắn chẳng hề nói một câu gì cả.

Sau khi hắn tắm xong nàng giao cho hắn 200 lượng bạc .

-Người không sợ ta bỏ trốn

-Nếu muốn người có thể thử. Nàng nói mà vẻ mặt tỉnh bơ.

- Người muốn ta làm gì?

- Lấy 200 lượng bạc này mua những người nô lệ mà người cảm thấy tin được, ta muốn họ trở thành thế lực của ta mà người là người chỉ huy họ.

-Được.

Thế rồi hắn biến mất trong bóng đêm, lặng lẽ cô đơn như chính hắn.

Nàng nhận thấy tên vương gia đó đang cố ý nhắm vào nàng nếu đoán không lầm không bao lâu sao nàng sẽ trở thành vương phi .

Nhưng nàng không muốn bị hắn khống chế phải làm vợ chồng chỉ thực chỉ còn cách nàng phải có tổ chức riêng của mình, chỉ tổ chức tình báo thôi thì không đủ.

Và nàng cũng không tin vương gia hắn không có thế lực nào.

Tuy thành lập tổ chức quan trọng nhưng buôn bán cũng quan trọng không kém nha, nàng cho triệu tập các quản lí lại bày bán một số sản phẩm do nàng đặc chế.

Đó là các loại kem dưỡng da và nước hoa nàng đã cất công chế thành. Tuy không bằng hiện đại nhưng cũng tốt hơn ở hiện đại bây giờ rồi.

Nàng thấy mình học y rất tốt nha bởi chỉ cần điều chỉnh một vài nguyên liệu là có thể làm thành phấn dưỡng da rồi.

Không những thế mà nàng còn chế ra được không ít độc hiểm có nha, toàn những thứ mà sư phụ nàng- bố thần y chưa biết đến.

Cũng phải thôi nàng chế ra độc thần kinh cấp 4 mà dễ gì biết được

- Tiểu thư đây là doanh thu của ngày hôm nay ạ!

- Để ta nộp trước cho

- .....

Mọi người dừng thắc mắc tại sao thủ hạ của nàng lại tranh nhau đòi nộp ngân lượng nhé bởi vì sao ư?

Rất đơn giản vì Lung Linh nhà chúng ta đã tung ra thị trường loại phấn và nước hoa tinh chế hiếm có từ xưa đến nay 1 lọ bé xíu nhưng nàng lấy “rất” ít chỉ 100 lượng thôi.

Cũng đừng tưởng nó khá rẻ nhé bởi vì cũng có nhiều người chỉ vì tròng tu nhan sắc của mình mà xém xiu nữa phá sản rồi .

Vì nàng không lấy bạc mà chỉ lấy vàng thôi, tức hoàng kim ấy.

100 lượng vàng chỉ để đổi lấy 1 lọ cao chưa tới 1 gang tay. Khi nàng mới nói giá tiền cho các chủ quán bán mỹ phẩm ai cũng cho rằng nàng điên rồi nhưng bây giờ suy nghĩ lại không phải nàng điên mà là những người mua cơ.

Ừm nói lại chút xíu lúc đầu nàng không định lấy nhiều đến thế đâu mà tại vì nhìn vườn thượng uyển đang mùa hoa nở mà chẳng có bông hoa nào- vì nàng đã hái để làm nước hoa- nên nàng mới lấy giá “hữu nghị” đó.

- Chủ tử tất cả đang đợi người!

- - Được rồi ta tới ngay, mà Huyết Dạ sao người không giống người khác gọi ta là tiểu thư mà thích gọi ta là chủ tử thế!

- .....!!!!

Được rồi này giờ suy nghĩ vụ vợ nàng cũng chưa đề ý hôm nay nàng thu được bao nhiêu nữa!!!

Ừm nhìn đồng trước mắt này nàng không biết có gọi là nhiều không nữa bởi trước kia khi kí hợp đồng thành công nàng chỉ nhận chi phiếu thôi.

Nhưng đó là trước kia còn bây giờ còn chưa có tiền giấy huống chi là ngân phiếu.

Hoàng kim hôm nay nàng thu được cũng được xem là khá khá đi- hình như chỉ có nàng thấy vậy- 3 ngày trước lần đầu thu hoàng kim các chủ quán nhìn cứ như sắp lòi cả tròng mắt ấy.

Cũng có chủ quán nhìn thấy nói rằng 1 ngày làm ăn của nàng bằng nửa năm quốc khổ. Nghe cũng thật khó tin nhưng nàng chỉ quăng ra 1 câu :

- Quốc khổ chỉ có nhiều đây thôi ư?

Lúc đó cả đám ngó người ra , làm ơn đi cô nương nhìn thử mà xem 1 ngày mà nàng thu cả 1 phòng toàn là hoàng kim không đầy chưa kể chỉ các cửa hàng khác chỉ nói phần trên thôi còn nước hoa hay khách điểm, tầu lâu... chưa nhắc đến.

Vì thế các chủ quán của nàng đã thật sự tin nàng có khả năng cho họ một cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Và trong lòng họ cũng chẳng ai có suy nghĩ xấu xa nào muốn bán đứng nàng.

Buôn bán thuận lợi như vậy cũng phải nhắc đến công ơn của vị vương gia nào đó đã tạo cơ hội cho nàng chen chân hất cẳng để bon chen lên vị trí nhất đại thương gia .

Chính nàng cũng thấy đau giùm cho vị vương gia nào đó!!!

Nhưng sự đòi mà ai biểu hấn cho người điều tra theo dõi còn có việc ngăn cản việc buôn bán của nàng làm gì.

Thế nên nàng không muốn nhân nhượng nữa vương gia thì sao chứ nếu đã khiêu chiến nàng thì nàng cũng vui vẻ mỉm cười mà đáp trả thôi.

Còn việc trả thù nàng thì nàng sẽ tính sau đi, nhưng có một điều khẳng định trước mắt là nàng và vương gia hấn đã kết thù không nhẹ rồi.

Tiểu thư , người trong cung gửi thiệp mời người đi dự yến phi!

- Ta biết rồi người để thiệp ở trên bàn đi.

Lờ mờ trong ngọn nến nàng uyển chuyển như một con rắn thành tinh vô cùng mỉa mai, cảm tấm thiệp vân vè, đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch:

- Liệu ta có thể không đi?

- Nàng thật sự không có quyền lựa chọn !

Một âm thanh trầm lãnh vang lên sau lưng nàng, nàng biết có người đang theo dõi mình từ lúc chiều tà nên mới cố tình hỏi.

Nhưng xem ra nàng thu hoạch cũng khá nhĩ, để xem đêm hôm khuya khoắt ai lại mò vào khuê phòng của nàng nào.

Tuy ngon nên có vẻ yếu ớt khi tỏa sáng căn phòng nhưng nàng cũng có thể đại khái nhìn được đây là một soái ca nha rất là suất phải nói là vô cùng anh tuấn, trên gương mặt ấy toát lên khí chất bậc vương giả không gì sánh được.

Kết hợp với bộ y phục trắng tên đột nhập vào phòng nàng có phải muốn dụ nàng phạm tội không ?

Nàng thật sự rất muốn hỏi.

Nhìn nàng vẫn ung dung tự tại khi thấy có người đột nhập vào khuê phòng của mình khiến hắn cảm thấy hứng thú, phải hắn chính là vị vương gia nam chính của chúng ta.

- Người không hoảng sợ ?

- Tại sao ta phải sợ ?

Nàng hỏi ngược lại khiến hắn phì cười nàng chẳng biết tại sao nhưng biểu nàng sợ thì thật xin lỗi khi ở thế khi 21 nàng vẫn mặc bikini 2 mảnh tắm biển ngắm trai hoài nên chẳng có việc gì nàng phải sợ.

Khi nàng nói lý do này cho phu quân anh tuấn của mình biết thì đã xảy ra một trận XXOO sau đó nhưng đó là chuyện của sau này.

Hắn thật không ngờ nàng có thể trả lời hắn như vậy bởi khi người khác gặp hắn ai cũng bị hắn mê hoặc đến thần hồn điên đảo, chỉ có nàng là ngoại lệ.

- Nàng thật sự không sợ ta sẽ giết nàng ?

- Vương gia người nghĩ ta sẽ trả lời thế nào ?

- Thật thú vị, nàng biết ta là ai ?

- Người toát lên khí chất vương giả trong thiên hạ này cũng chỉ có hai người : hoàng thượng hoặc vương gia ngài , nhưng chân chính có thù với ta thì duy nhất chỉ có ngài thôi.

- Quả nhiên là thông minh.

- Vương gia không phải ngài rảnh rỗi đến xem tiểu nữ ta thông minh thế nào thôi sao.

Nàng lười nhác dựa vào ghế quý phi nhưng mỗi động tác của nàng đều toát lên khí chất của nàng, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi hoa nhàn trên cơ thể của nàng khiến vị vương gia cũng xao động không thôi .

- Nếu ta nói phải thì thế nào ?

- Tiểu nữ không tin đâu.

Hắn từ từ bước gần lại phía nàng.

Không khí ngày càng trở nên ám muội.

Nàng biết vương gia hắn là kẻ đã từng ngăn chân nàng trên thương trường, cũng là kẻ có ý giết chết nàng nhưng nàng không biết tại sao khi gặp hắn nàng không còn là chính mình , nàng chẳng kiểm soát được chính mình .

Môi hắn ngày càng áp gần nàng , nàng cũng có thể cảm giác được cả hơi thở của hắn . Thế rồi hắn hôn lên đôi môi kiều diễm của nàng , như theo bản năng nàng vòng tay lên cổ hắn.

Cảm giác được hắn giật mình nhưng nhanh sau đó như bão cuốn hắn như ngấu nghiến môi của nàng cứ như sợ nàng sẽ biến mất.

Cả hai như đắm chìm vào nhau như không để ý gì đến thời gian không gian gì nữa, quên đi cả thân phận của chính họ.

Họ cũng chẳng quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra ít nhất vào lúc này.

Thoáng chốc tưởng chừng như cả một thế kỉ trôi qua.

Nhưng một cú hích có thể xem như vô tình của nàng bay đến thẳng vào tiểu đệ của vị vương gia nào đó khiến anh ấy chắc phải đi khám coi có phải đã tuyệt tử tuyệt tôn chưa?(nhưng sao ta thấy giống cố ý hơn ấy nhỉ???!!!)

- Nàng dám!!

- Vương gia ngài đừng giận mà ta thật sự không phải cố ý khiến người bị thương chỉ tại trời đã nóng mà ngài còn cứ thích xáp vào ta làm gì!!!

Vị vương gia mặt đen thui nào đó giờ có thể ví như Bao Công được rồi!! Á không chắc còn hơn cả bao công... Cái gì mà không cố ý chứ theo hấn thấy nàng giống muốn hại cả đời sau của hấn hơn.

Còn bên tâm tư củ cô nàng nhà chúng tha thì nén cười chắc cũng sắp nội thương rồi .

Thế nhưng cũng ráng mà nhin cười nhưng trong lòng vẫn mắg cho một câu muốn dê bà mầy à không có cửa đâu.

Sau tiếng hét thảm thương vừa rồi đã làm cho hạo cảm muốn giết người của cái người nào đó tan biến nhanh hơn cả bọt xà phòng.

Mà thay vào đó là một âm mưu dữ dội hơn , hấn muốn thú nàng về để cả nửa đời còn lại sẽ từ từ và sửa trị nàng (anh cứ đợi đi chưa biết ai trị ai đâu).

- Tiểu thư tối qua người ngủ không ngon sao? Nô tỳ thấy sắc mặt người tệ lắm!!!

- Ủ' không có gì đâu!! Lấy cho ta phần trần châu.

- Dạ .

Haiz chỉ tại tên hôn đần đó mà khiến nàng không ngủ đủ giấc làm bây giờ nhìn nàng chẳng khác nào như quý dạ xoa. Chỉ còn cách dung phần mà che lấp. Hiệu quả hay không vẫn đề đó tính sau đi.

- Chủ tử!!

- Thế nào rồi?

- Theo như người phân phó ta đã lập ra bang phái theo như người muốn. Nhưng còn tên thì còn đang chờ đặt.

- Thế bang phái mạnh nhất bây giờ tên là gì? Của ai?

- Bây giờ lớn mạnh nhất là bang phái của vương gia Long Minh Triết: Hắc đế.

- Hấn nghĩ muốn làm đế vương của hắc bang sao?

Theo như lời Huyết Dạ sơ lược thì lúc mới xuất hiện trên giang hồ thì cũng chỉ vì cái tên thôi mà khiến cho cả các bang phái nổi máu, nhưng không lâu sau đó các bang phái tìm đến gây phiền toái cho Hắc đế đều bị đánh đến trọng thương dù đã liên kết lại với nhau. Vậy mới thấy cái tên cũng không sai lệch đi .

- Nếu vậy đặt tên là Từ đế đi.

Miệng Huyết Dạ kéo lên một góc 10 độ nhưng rất nhanh sau đó đã hạ xuống nhưng trong lòng vẫn có chút kêu gào: chủ tử người không cần khiêu khích trắng trợn đến vậy chứ. Từ đế chẳng phải là nói Hắc đế chỉ là đồ đáng bỏ đi sao???

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nương tử nàng trốn không thoát đâu

Tiểu thư , theo như người đã dặn ba bộ dạ phục đã đem đến bày bán rồi ạ!

Thật không uổng công cho nàng cả đêm thiết kế 3 bộ váy đó , cả ba đều là tuyệt tác của nàng nên giá cả không phải là ai cũng có thể mua được .

Thế nhưng nàng cũng đau đầu với phụ thân yêu vầu của nàng đây bởi vì ngày mai là yến tiệc chọn phi của vị vương gia mang danh hiệu chiến thần nào đó mà phụ thân của nàng vì lo gấp rút muốn tiễn nàng lên xe hoa mà mấy ngày nay bốn ba cùng vị tì tĩ yêu dấu chọn dạ phục và trang sức cho nàng.

Nguyên nhân tại sao ư ? Rất đơn giản mang tiếng là tuyển phi tử cho hoàng đế và vương gia anh tuấn nhưng thiệp mời không chỉ gửi cho các tiểu thư mà còn cho các công tử của quan lại quyền quý.

Và cũng trong các lễ hội này các quý phu nhân tuyển chọn con dâu cho quý tử của mình mà ngay cả các bậc quan lại cũng ngắm nghía hiền tể của mình. Thế nên bây giờ nàng có muốn trốn cũng không còn cách.

Nhưng mà không sao nàng vốn là người hiện đại thế kỉ 21 cơ mà cần gì phải sợ chứ chỉ là chuyện nhỏ thôi mà . Nhưng nàng trước sao gì cũng nên lo một chút vì nàng biết ngày mai sẽ là một ngày khó đối phó vì vị vương gia nào đó chẳng phải đã nói sẽ không bỏ qua cho nàng sao.

- Tiểu thư ba bộ y phục người muốn bán với giá bao nhiêu ạ?

- Nhìn lướt qua tiểu nhị của quán nàng lười biếng cất tiếng nhưng cũng quảng cho hẳn đáp án mỗi bộ ít nhất 3 vạn lượng bạc.

Có được đáp án như ý hẳn liền chạy đi báo cho các chương quầy a . Thấy được hẳn các chương quầy đang ngồi tính tiền như thấy được đáng cứu thế vì đem ba bộ y phục bày ra chưa được một canh giờ thì cửa hàng như muốn kéo hết khách về quầy tính tiền chỉ để mua một trong ba bộ nha.

Mọi người dừng tưởng chỉ có các thiên kim tiểu thư mới cần mua sắm trang hoàng cho mình để có thể lọt vào mắt xanh của vương gia hoặc hoàng thượng ngày mai thôi đâu. Những bậc phu nhân cũng điên cuồng mua sắm không có kém đâu. Bởi vì đã là phụ nữ ai cũng có bản tính làm đẹp , thích cái đẹp trời cho nha.

Ừm cũng phải nói sơ về ba bộ trang phục này nha :

Bộ đầu tiên có tên thiên sứ ánh mặt trời , như tên của nó bộ trang phục có màu vàng, giữa thân váy được đính không ít kim sa nhưng để tôn lên vòng eo thần thánh, xung quanh váy là một lớp lưới mỏng nhất là phần cánh tay , cứ như ẩn như hiện cánh tay trắng nõn nà của người mặc nó.

Chắc có người sẽ hỏi bộ váy như vậy mà giá ba vạn lượng?? Sẽ không có ai mua??? Nhưng không xin thưa chất liệu của bộ váy là vải tơ tằm thượng hạng. Khi mặc nó vào chỉ cần bạn đi chuyên nhìn không khác chi là tiên nữ lúc ẩn lúc hiện. Và lại bộ váy này do đệ nhất phường thêu Tuyết Linh cô nương làm từng chi tiết.

Cho dù có bỏ cả năm vạn lượng chỉ vì bộ y phục này cũng là đáng giá nha.

- Tiểu thư, tiểu thư không xong rồi , thật là không xong rồi!!

- Có chuyện gì người cứ từ từ mà nói.

- Bẩm, bên ngoài tam tiểu thư của hộ bộ thượng thượng thư và tiểu chất nữ của thái hậu đang tranh nhau bộ trang phục Tiên tử thiên nhiên.

- Chuyện xảy ra khi nào ?

- Dạ mọi người đang ở ngoài, họ đều nói muốn gặp người nếu không có người ở đây nô tì chẳng biết làm sao nữa.

- Được rồi ta sẽ ra xem nhưng không ra mặt.

Bước ra đến nơi điều đầu tiên đập vào mắt nàng là hình ảnh một tốp người đang tranh giành bộ váy người xung quanh đứng nhìn nhưng chẳng ai dám xen vào can ngăn.

Giờ mặt sao??? Người ta là con cưng của hộ bộ thượng thư , dân đen như họ có gan dám nói sao, nếu như có gan thì đảm bảo chưa qua ngày hôm sau thì đã không biết hồn có còn ở lại với xác không nữa là!!!

Một bên là con của quan lớn một bên là chất nữ của thái hậu coi như là đứng xem là may mắn lắm rồi. Nhưng mà nói là hai người họ tranh giành cũng không có đúng cho lắm mà là người hầu giành thôi.

- Tam tiểu thư người phải biết bộ trang phục này tiểu thư nhà ta đã nhìn trúng rồi và lại hoàng hậu nương nương cũng đã căn dặn ngày hôm nay những gì mà tiểu thư nhà ta mua sẽ do người trả.

- Hình Nhi tiểu thư (Tên chữ của chất nữ thái hậu) ta không biết người dạy nha hoàn ra sao nhưng nếu ngày hôm nay nha hoàn của không sạch sẽ ta sẽ dạy giùm người.

Thế là một cái tát vang vọng âm thanh rơi trên mặt của nha hoàn, ai cũng hít hà một hơi thật sâu, cũng phải nói là vị tam tiểu thư này gan cũng không phải nhỏ.

- Ở đây người chỉ là một nha hoàn thấp hèn , người có tư cách gì mà lên tiếng ở đây ??? Nếu như người để bản tiểu thư thấy một lần ta sẽ đánh một lần , à không ta sẽ cho người hầu đánh một lần , chỉ với người làm bản tay ta thôi.

Thật khâm phục , phải nói là thật sự khâm phục nha, giờ thử nhìn mà xem người bị đánh nhìn trân trân vị tam tiểu thư kia cứ như muốn ăn tươi nuốt sống ấy.

- Ta cũng nói cho người biết chỉ với một nô tì như người mà muốn đảo lộn nơi này sao? Tiểu thư nhà người rất biết lễ độ cũng rất biết làm người không có nhờ uy danh của thái hậu nương nương mà kiêu ngạo , rõ ràng ở đây ai cũng thấy là nha hoàn của ta đến trước chứng tỏ là bộ dạ phục này là của ta , không có như người Hình Nhi tiểu thư cũng sẽ không tranh giành với ta. Ta nói đúng chứ Hình Nhi tiểu thư??

Thật là nói xóc người một cách cao siêu nàng cũng muốn học a !!! Ở đây ai mà chẳng biết cái vị Hình Nhi tiểu thư gì đấy lòng dựa vào mình là chất nữ mà thái hậu yêu thương (vì thái hậu không có con trai) mà kiêu ngạo , Ôi thật là cao siêu khiến cho vị tiểu thư nào ấy mặt mày tái mét rồi.

Đề bù lại cho mọi người hôm nay ta sẽ cho mọi người 1 chương dài nhé!!!

- Người ... người....

Ồ ở vị Hình Nhi tiểu thư nào đấy có lẽ chẳng biết nói gì nữa rồi , nhìn thấy mà cũng có vẻ tội nghiệp, nhưng nàng sẽ không thương tiếc a , chỉ vì nhìn thái độ mọi người xung quanh thử mà coi nếu như là một người hiền hậu thì cho dù là con gái cưng của hộ bộ thượng thư thì cũng sẽ có người lên tiếng khuyên ngăn.

Dù cho là có quan cao chức trọng cỡ nào cũng không thể nào một tay che trời nhất là chốn kinh đô phồn hoa thế này , thế cho nên tuy rằng chẳng cần ai nhắc nhở nhưng nàng cũng có thể suy ra được cái vị tiểu thư mặc trang phục lòe loẹt sắc sỡ kia cũng nương nhờ danh tiếng cháu gái của thái hậu mà hách dịch.

Nhưng nếu như mà nàng không cho người lên tiếng can ngăn thì có lẽ dù là bên nào thắng thì tai họa chắc chắn sẽ do cửa hàng của nàng gánh a.

Liếc ra bên ngoài một tí đi những tiểu thư tuy rằng đang dán mắt lên cuộc cãi cọ " nhỏ nhỏ" ở bên này nhưng mà vẫn tùm năm, tùm bảy lại bàn luận cái gì đó , chưa đến ba câu đã có người đi mua quần áo rồi , có thể như hết ngày hôm nay cửa hàng của nàng sẽ không còn hàng tồn.

- Tiểu thư chẳng lẽ người sẽ không ra ngăn sao ???

- Chúng ta qua bên đó xem một tí đi !!!

Nhìn theo ngón tay phượng trắng nõn mà nàng chỉ cả hai chủ tớ nàng tiến dần về đông đảo khách nhân đang điên cuồng mua sắm.

Không nói gì nhiều cả hai chủ tớ nàng tách nhau ra , tuy không có thể hiểu nàng như tri kỉ nhưng sống cùng với nàng cũng đã gần bốn tháng , nô tì tên Như Nguyệt này cũng ó thể hiểu đôi chút về nàng.

- Tiểu thư các khách nhân đang cuồng cuồng mua sắm vì sợ qua ngày hôm nay sẽ không còn được mua nữa.

- Ta đã biết. Người lui xuống đi.

Thế là nàng biết rắc rối tới rồi !!! Nếu nàng xử lí không ổn thỏa việc này.

Được rồi nàng biết mình là số khổ mà nhưng nếu như nàng ngay cả con con này mà xử lí cũng không xong thì cất mặt xuống đi cho rồi chứ đừng nói là một người xuyên không từ thế kỉ 21.

Nàng cho gọi chủ quán tới nói nhỏ vài câu với hắn , rồi cho hắn ra giải quyết việc này theo như lời nàng nói , nếu cả việc nhỏ này mà không làm xong thì chủ quán này có lẽ nàng cũng không cần, cái nàng cần là năng lực nha.

- Xin hai vị tiểu thư thứ lỗi bộ trang phục này đã được người khác đặt rồi nên xin hai vị chọn bộ trang phục khác bốn quán cũng xin giảm giá cho ạ!!!

Đang tranh giành nhau một cách ngon ơ và vô cùng hăng say cả đám người quay sang nhìn vị chủ quán với con mắt dao găm , nhưng khi nghe xong cả hai bên đều nổi đóa.

- Ta không cần biết bộ trang phục này ai đã đặt trước nhưng ta đã nhận định bộ trang phục này nhất định phải là của bốn tiểu thư nếu không phải bốn tiểu thư có nhà húng thì chỉ với một cửa hàng nhỏ này của các người có thể mơ ước được bốn tiểu thư ghé vào hay sao???

Bây giờ thì mọi người có thể chân chính thấy bộ mặt thật của vị Hình Nhi tiểu thư rồi.

- Chủ quán người lấy cho ta bộ trang phục này!!!

Một tiếng nói vang vọng khắp cả cửa hàng được coi là " nhỏ " của nàng khiến tất cả mọi người chú ý, nhất là khi người nói câu ấy là một người con trai nhà.

Vị chủ quán mắt ngờ ngạc nhiên có vẻ ngốc lảng rồi. Nhưng không hổ danh là người lão luyện lâu năm chưa đầy ba giây (theo như nàng đếm) đã trấn tĩnh lại rồi.

- Cho hỏi vị khách quan này là????

- Ta vâng mệnh chủ tử đến lấy bộ y phục này.- Nói rồi hắn chỉ tay vào bộ trang phục khiến mọi người đang tranh cãi này giờ.

Giờ thì mọi người thật sự có thể xem như là ngu luôn rồi (kể cả tên chủ quán) . Tội nghiệp nhất là tên chủ quán chẳng biết nói năng gì luôn.

Nói gì được khi tiểu thư nhà hắn chỉ bảo hắn nói với mọi người là có người đặt bộ phục ấy rồi . Biết là nói dối mọi người để hai vị tử tôn không cần tranh cãi khiến sinh ý của cửa hàng bị mất có khi cửa hàng còn phải dẹp .

Giờ thì hay rồi ở đâu ra một tên nói là vâng mệnh chủ tử đến lấy trang phục rồi.

Giờ thì nói không cũng không được, đáp ứng cũng không xong.

Bởi vì sao ư???

Rất đơn giản vì nhìn trang phục của tên lính đó thì mọi người đều biết hẳn là hộ vệ của chiến thần lừng lẫy vị vương gia anh tuấn của Long Minh quốc rồi.

Nhưng có lẽ bây giờ ai cũng đang thắc mắc vị vương gia đó "đặt" bộ trang phục này làm cái gì nha.

Phải biết rằng đây là trang phục dành cho nữ nhi đó.

Bây giờ vị nữ chính của chúng ta cũng chẳng biết làm thế nào rồi nhưng nàng đã phóng lao thì bây giờ chỉ còn nước theo lao luôn thôi.

Nhìn thấy nàng gật đầu trong góc khuất chủ quản như bắt được vàng, nên đáp ứng cho hắn mang đi nhưng tiền chưa lấy thì chưa được a.

- Thì ra là người do khách nhân đặt trước bộ trang phục này đương nhiên ta sẽ lấy cho người, nhưng về ngân lượng thì....

Có lẽ không cần chủ quản nói hết thì tên hộ vệ đã móc từ trong ngực áo một xấp ngân phiếu dày cộm đưa trước mặt mọi người rồi.

Lấy xấp ngân phiếu ấy ai cũng thầm hít không ngừng tuy biết là vương gia có rất nhiều tài sản nhưng xấp ngân phiếu ấy cũng có trị giá mười mấy vạn lượng chứ không ít đâu.

Nhận được một đồng ngân phiếu đương nhiên là nàng vui như tết rồi, vừa có ngân phiếu mà cũng không ai trách tội cửa hàng của nàng được.

Thế nhưng về nhà chưa bao lâu thì có người dâng bộ trang phục mà hôm nay đã gây bao nhiêu sóng gió đến trước mặt nàng kèm thêm một phong thư.

"Ái phi nàng trốn không thoát đâu!!! Đừng để ta bắt gặp nàng khi nàng không có trong phủ."

Nhìn chữ viết phóng khoáng có lực kia nàng chỉ cười nhẹ.

Cứ thử đi xem coi ai là người thắng cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cung yến (1).

Lung Linh ngày mai là cung yến rồi muội chọn được dạ phục chưa?

- Dạ phục thì muội có rồi, thế ngày mai tì có được đi không?

- Không ngày mai chỉ có mình muội đi thôi vì tì đã đình thân rồi, chỉ còn mình muội mới khiến phụ thân lo lắng thôi.

Sau một hồi luận chuyện giữa hai tì muội, chủ yếu là do tì tì nàng nói, có lúc nàng phụ họa thêm vào vài câu, nhưng tóm lại nàng cũng hiểu nội dung của cuộc hội thoại này:

Vào cung phải biết tự bảo vệ chính mình, không nên chăm chọc ai hết và điều quan trọng nhất là phải lưu lại ấn tượng tốt đẹp cho mọi người,....

Tuy là Tuyệt gia không cần nàng làm hoàng phi hay vương phi gì nhưng theo lời phụ thân và tì tì nàng thì nàng cũng cần một phu quân nha.

Tì phu tương lai của nàng cũng được chọn như thế.

- Lung Linh ta nghe người hầu nói muội được vương gia tặng dạ phục cho ngày mai?

Chuyện này nàng không cảm thấy bất ngờ gì nữa rồi, vì bây giờ chuyện này ở kinh thành không ai là không biết, và hiện giờ đó là nội dung của các câu chuyện phiếm ở các tửu lâu.

Giờ thì đi đến đâu cũng sẽ nghe được chuyện này, và tên của nàng được nhắc ít nhất trên dưới 100 lần a.

Và mọi người ai cũng có suy nghĩ chung là nàng liệu có trở thành vương phi???

Làm hại cả hai ngày nay nàng chẳng dám ra đường.

- Dạ vâng nhưng muội không định mặc nó.

Đùa à ngày mai nàng chưa muốn chết đâu nhất là khi hứng chịu những ánh mắt hình viên đạn hay dao găm do các hoa đào của vị vương gia nào đó đâu.

Tuy là không bị gì hết nhưng thật sự nàng không muốn chịu sự soi mói như vậy đâu.

- Ừ cứ làm theo ý muội đi.

Bây giờ thì nàng hận chết cái tên vương gia đó rồi.

... .. Tại hoàng cung... ..

- Hoàng...hoàng.... thượng... người ....nhẹ .....một ... .chút..... a....a...

--- -----Che mặt--- -----cảnh không nên coi--- -----

Xong việc cả hai đều thở hổn hển trên long sàng, hai người họ chính là hoàng thượng và hoàng hậu tuy là hoàng hậu tuổi đã cao nhưng với mức độ mặn nồng như hồi nãy thì lại mang thai, cũng là vị hoàng hậu mang thai trẻ nhất ở tuổi 25.

(Gặp ta ở tuổi đó ta còn chưa muốn lấy chồng)

- Hoàng thượng ngày mai chàng muốn nạp thêm thiếp sao?

- Ta thương nàng còn chưa hết sao lại nạp thiếp được. Ngoan lần này là Hiền đệ tuyển phi chứ không phải ta.

- Ừm thiếp cũng có một biểu muội đến tuổi cập kê rồi ngày mai phải cho nàng cơ hội biểu hiện đó.

- ừ ta nghe nàng giờ thì cho ta nào.

- ưkm

.. .. Tại vương phủ... ..

- Báo cáo chủ tử vương phi không định mặc dạ phục ngài đưa sang ạ.

Cả đám thuộc hạ đến báo cáo đều âm thầm hít một hơi rõ sâu, vương gia nhà bọn hắn còn chưa có định hôn, càng chưa thành hôn thì lấy đâu ra "vương phi" chứ hả???

Cả đám đều âm thầm cầu nguyện cho Minh Hoàng- kẻ vừa mới bẩm báo xong-, còn Hạo Minh thì âm thầm hỏi hận tại sao không để mình lên báo cáo, bây giờ thì hay rồi chủ tử mà nổi giận là xong đời.

Đáng thương cho kẻ gọi là Minh Hoàng bị mọi người trong vòng 5 giây dùng ánh mắt để từng xẻo, nếu như không có chủ tử ở đây thì chắc chắn một điều là hắn đã bị mìn thịt rồi.

"Từng xẻo": là cắt từng miếng thịt trên cơ thể người nhưng không làm cho người chết VD như đầu gối, cổ tay....

- Tốt người tiếp tục cho người bảo vệ vương phi đi, thời gian vừa qua người làm rất tốt chút nữa người qua phòng quân sự lấy 20 lượng bạc đó là phần thưởng cho người.

Àm thế là cả đám ngó người từ Hạo Minh cho đến nô tài giữ cửa, cả đám tím tím lại nghĩ Minh Hoàng xong đời nào ai ngờ hắn không bị phạt còn được ban thưởng.

Còn nhân vật bị oán suốt nãy giờ thì cười te toét vì hắn biết nói như vậy chắc chắn chủ tử sẽ vừa lòng.

Chứ nếu không đường đường là tam đường chủ của tứ Minh chuyên phụ trách theo dõi lấy thông tin và ám sát (hay còn gọi là sát thủ ấy ạ) mà đi bảo vệ theo dõi cô nương chẳng hề quen biết.

Nguyên nhân chỉ có một là cô nương là vương phi tương lai. Vì chẳng có ai mà lại bảo vệ địch thủ của mình cả, nếu có chắc cũng là cái người đó có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cung yến (2)

... .Tại vương phủ.... ....

- Báo cáo chủ tử vương phi không định mặc dạ phục ngài đưa sang ạ.

Cả đám thuộc hạ đến báo cáo đều âm thầm hít một hơi rõ sâu, vương gia nhà bọn hắn còn chưa có định hôn, càng chưa thành hôn thì lấy đâu ra "vương phi" chứ hả???

Cả đám đều âm thầm cầu nguyện cho Minh Hoàng- kẻ vừa mới bẩm báo xong-, còn Hạo Minh thì âm thầm hỏi hận tại sao không để mình lên báo cáo, bây giờ thì hay rồi chủ tử mà nổi giận là xong đời.

Đáng thương cho kẻ gọi là Minh Hoàng bị mọi người trong vòng 5 giây dùng ánh mắt để từng xéo, nếu như không có chủ tử ở đây thì chắc chắn một điều là hắn đã bị nghiền nát rồi.

"Từng xéo": là cắt từng miếng thịt trên cơ thể người nhưng không làm cho người chết VD như đầu gối, cổ tay....

- Tốt người tiếp tục cho người bảo vệ vương phi đi, thời gian vừa qua người làm rất tốt chút nữa người qua phòng quân sự lấy 20 lượng bạc đó là phần thưởng cho người.

Àm thế là cả đám ngó người từ Hạo Minh cho đến nô tài giữ cửa, cả đám túm tụm lại nghĩ Minh Hoàng xong đời nào ai ngờ hắn không bị phạt còn được ban thưởng.

Còn nhân vật bị oán suốt này giờ thì cười te toét vì hắn biết nói như vậy chắc chắn chủ tử sẽ vừa lòng.

Chứ nếu không đường đường là tam đường chủ của tứ Minh chuyên phụ trách theo dõi lấy thông tin và ám sát (hay còn gọi là sát thủ ấy ạ) mà đi bảo vệ theo dõi cô nương chẳng hề quen biết.

Nguyên nhân chỉ có một là cô nương là vương phi tương lai. Vì chẳng có ai mà lại bảo vệ địch thủ của mình cả, nếu có chắc cũng là cái người đó có vấn đề.

Hắn hí ha hí hửng đi lãnh tiền khiến mọi người có mặt ở đó cũng phải ganh tị nha.

Còn về phía vương gia của chúng ta sau khi nghe xong hai từ "vương phi" thì cứ như là người ta đã là của mình rồi ấy.

Cho nên bây giờ hắn cũng hơi hơi hối hận nha tại sao lại chọn ngày cung yến xa như vậy, nếu không thì nàng đã danh chính ngôn thuận làm vương phi của hắn rồi.

Nhưng mà không sao vì chỉ ngày mai là đã định ra duyên phận của nàng và hắn rồi, chỉ có nàng mới phù hợp với vị trí vương phi này thôi.

Tự cười một mình mà khiến hắn cùng mấy hộ vệ xung quanh nổi hết cả da gà.

Mỗi người hộ vệ tự bảo với chính lòng của mình không lẽ vương gia muốn vương phi đến phát .... rồi đó chứ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Tiểu thư người xem đây là doanh thu của tháng này.

- Được.

Tuy là ngày mai là ngày nàng chán ghét nhưng nàng vẫn phải đi, tuy vậy nhưng nàng vẫn vui vẻ khi ngồi kiểm tra sổ sách như hiện giờ nha.

- Tháng này chúng ta thu nhập gấp mười lần tháng trước cho nên mỗi người sẽ được hưởng thêm 5 lượng bạc vụn.

... .Cả phòng im lặng trong vòng 30 giây.... ....

- Tiểu thư người nói thật sao? Cửa hàng có thể thu nhập gấp 10 lần ???

- Chẳng lẽ ta lừa gạt các người???

Cứ như sét đánh giữa trời quang cả một đám quân sự cứ như ong vỡ tổ, cũng có người không chịu nổi xúc động rót cả nước mắt.

Vì sao ư ???Câu trả lời là vừa nãy tiểu thư của bọn họ nói sẽ cho bọn họ thêm 5 lạng bạc đây.

Không phải 5 lạng mà là 5 lạng cơ đấy.

Bình thường một quý bọn hần cao nhất cũng chỉ được 2 lạng mà thôi, trong khi đó chỉ có ở đây mới có tiền lương hậu hĩnh như vậy.

Một quý = 3 tháng

Vậy tính ra bọn hần lời quá còn gì???

Nhìn thấy cảnh tượng này nàng thật sự cảm thấy sốc.

Không phải người ta thường nói đàn ông sẽ không dễ dàng khóc hay sao???Nhưng suy nghĩ lại nàng cảm thấy cuộc sống của họ thật khổ cực.

Sau một màn chứa đầy nước mắt của các quân sự nàng cảm thấy dần mệt mỏi nhưng bù lại cho nàng là cuộc sống không lo lắng như hiện tại bởi nàng đã có đủ tiền để thực hiện những gì nàng muốn.

Có được số tiền này nàng cho bỏ câu báo tin cho Huyết Dạ.

- Chủ tử.

- Cho người thời gian ba ngày để xây dựng miếu đất này thành khu suối nước nóng.

- Khu suối nước nóng ???

Chủ tử của hần thường hay nói những từ khiến hần không hiểu nha.

Người chỉ cần xây theo tờ giấy này là được.

Vừa nói nàng vừa đưa bản thiết kế cho hần. Cái bản thiết kế này nàng đã làm rất lâu rồi nhưng vì chưa đủ kinh phí xây thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Cung yến (3)

- Tiểu thư người muốn nô tỳ búi tóc kiểu nào ạ?

- Người cứ búi như bình thường là được .

... ..Tại vương phủ.... ..

- Vương phi đã đi chưa?

- Dạ bẩm vương phi còn chưa đi ạ.

Nghe xong câu nói ấy châu mày của vị vương gia nào đó nhúu chặt lại, nhưng chỉ một lúc lại trở lại bình thường. Xem ra chỉ có mình hần mới mong ngóng gặp nàng.

Nhưng hần không hối hận, bao năm qua hần chỉ chờ vơ lè loi một mình , cũng chỉ mình hần đơn thân độc mã trên chiến trường , hần cứ nghĩ trên thế gian này sẽ không còn người nào hợp với hần như Hinh nhi nữa rồi.

Nhưng nàng lại xuất hiện , tuy rằng không giống với Hinh nhi nhưng hần vẫn cảm thấy có thứ gì đó giống nhau giữa hai người.

Hần không biết tình cảm đối với nàng là gì, có thật là hần thích nàng rồi hay không hay chỉ là do hần quá tưởng niệm Hinh nhi mà có cảm giác với nàng.

Hần thật sự không biết phải làm như thế nào đối với nàng nữa, nàng như một ẩn số bí ẩn mà hần không biết, liệu có phải hần đã sai khi đã cho nàng là Hinh nhi không???

Hần một mình tự nói với chính bản thân của mình , tự thuyết phục chính bản thân hần là Hinh nhi đã không còn nữa, hần đã chờ đợi 7 năm rồi , nàng không phải là Hinh nhi , nàng là người mà hần lựa chọn để làm thê tử của hần.

Và nàng sẽ không bỏ hần như Hinh nhi.

... .Hoàng cung.... ....

- Hoàng thượng người không quên đã hứa gì với thiếp chứ?
- Ta dĩ nhiên là nhớ rồi , nhưng hoàng đế hân có chấp nhận hay không điều này ta không chắc.
- Không sao đâu biểu muội của thiếp xinh đẹp như vậy vương gia hân sẽ chấp nhận thôi mà.

Hoàng thượng hân chỉ còn cách chờ dài trong lòng, thôi chỉ còn xem ý trời nữa thôi.

Hoàng thượng hân làm sao quên được hình ảnh năm xưa, lúc hoàng đế hân còn ngây ngô vẻ mặt luôn tươi cười, nhưng có lẽ hân đã gần như không thấy đệ đệ của hân cười thêm lần nào nữa.

Cũng chỉ vì cứu hân mà người đệ đệ hân yêu nhất đã không còn, nhưng cũng không ngờ là người con gái ấy lại là con gái của kẻ thù năm lần bảy lượt muốn giết chết hai huynh đệ hân.

- Tiểu thư người mau dậy đi mà! Nô tỳ năn ni tiểu thư đấy.
- Nguyệt nhi nguoi đừng ồn, ta còn đang muốn ngủ.

Thật là khổ thân cho Nguyệt nhi nàng gặp phải một chủ tử như Lung Linh cô , tuy rằng tiểu thư thật sự đối với nàng rất tốt nhưng mà ngày hôm nay là cung yến nha.

Mà tiểu thư giờ này còn chưa chịu rời giường nữa thì nàng biết phải làm sao bây giờ???

Nàng thật sự muốn kêu gào nha , nếu như lát nữa mà tiểu thư vẫn chưa trang điểm xong mà xe ngựa tới thì quả thật là nàng chết chắc với lão gia rồi.

- Tiểu thư người mau nhanh nhanh rời giường đi mà

... . Vương gia phủ.... ....

- Bẩm vương gia , vương phi còn chưa có rời giường ạ.

Cả một đám hộ vệ trong phòng đề xuất hiện ba vạch đen .

Có chuyện gì đây, vương gia nhà bọn hân chưa tới canh ba đã nôn nóng rời giường rồi.

Thế còn vương phi tương lai của bọn hân thì đến bây giờ còn chưa chịu rời giường, đây là một sự si nhục đối với vương gia nhà bọn họ a.

Thế là Lung Linh nhà ta chưa kịp bước vào ngưỡng cửa vương gia phủ mà đã thành công kết oán với " người làm" rồi

- Nàng còn ngủ sao?

Đáp án thật khiến cho hân bất ngờ nhưng cảm thấy có chút vui vẻ. Nàng ngoan ngoãn nghe lời không bỏ trốn thì dù nàng còn chưa chịu rời giường thì đối với hân không sao cả.

- Dận phu xe khi nào nàng rời giường thì mới đến.

Câu nói của vương gia nhà hân làm cả đám hộ vệ hóa đá, có chuyện gì đang diễn ra vậy ??? Từ hoàng cung xe ngựa cũng phải mất cả canh giờ mới đến nơi, trong thời gian đó vương phi tương lai của bọn hân cho dù là dùng tốc độ rùa bò thì cũng phải xong nha .

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cung yến (4)

Sau một hồi bôn ba vất vả chỉ vì trang điểm nhưng thực chất nàng chỉ ngồi đó rồi lăn ra mà ngủ để người hầu muốn làm gì thì làm nàng chẳng thêm quan tâm.

Nhưng mà có ai cho nàng biết đang xảy ra chuyện gì hay không vậy? Tuy là nàng đang sở hữu một cơ thể có thể gọi là đẹp như mơ rồi nhưng mà cũng không cần "trang trí" nàng lờ loẹt đến vậy đâu.

Thử nhìn vào gương mà xem chẳng nhận ra nổi nàng luôn môi thì đỏ (tuy nàng biết ở đây chẳng có son môi) nhưng làm quá lên như vậy thì nhìn cứ như mới bị ai đánh chảy máu vậy.

Còn đầu nàng có cảm giác như chỉ cần nàng xoay qua một cái là lập tức sẽ gãy liền, nhìn thì đẹp nhưng cũng đâu cần cái muốn hết trăm cái, kim sa, mã não, lên đầu nàng???

Thế là ngay lập tức nàng giật phăng những gì trên đầu nàng xuống. giỡn hả để cho bạn hoặc đối tác ở thế kỉ 21 mà gặp được nàng chỉ còn nước nàng chui xuống hồ.

Bất chấp sự ngăn cản của nha hoàn nàng tự trang điểm lại cho chính mình tuy không muốn gây sự chú ý nhưng đầu gì nàng cũng đến hoàng cung mà đứng không nên ít nhất cũng không để mất mặt được.

Cầm đồ về nàng chui chu lại cặp mây hình lá liễu, chớp chớp đôi mắt bỏ câu tạo cho nàng dù là mạng khăn cũng khiến người ta mê đắm.

Đôi má trắng hồng do dạo này nàng sử dụng phấn trên châu, lộ hột mà trắng hồng tự nhiên.

haiz.

Chẳng chỉnh sửa được bao nhiêu thì xe ngựa đến thúc dục nàng đi a.

Thế mới rõ là khổ thân nàng.

Nhưng thử nghĩ đi nàng là ai cơ chứ??? Tuy là tóc nàng vẫn chưa chỉnh sửa xong nhưng nàng cũng kịp xả mái tóc dài của mình xuống.

Dẫu sao lúc này nô tỳ của nàng cũng lấy không biết bao nhiêu là trăm cái ghim lên đầu nàng nhưng khi lấy nàng cũng không kịp lấy xuống nha, trên đầu tuy nói là đơn giản nhưng ít nhất cũng là bốn năm cây trăm cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Giao đấu.

Tiểu thư người xem hoàng cung nhìn đẹp quá!!!

- Ủ ta biết rồi người ngồi yên một chỗ cho ta !!!

Vừa nghe nàng khiển trách cho một vài câu thì nô tỳ của nàng mới chịu an phận một tí.

Nhưng dẫu sao nàng mới đến hoàng cung lần đầu nhưng những bộ phim chiếu cảnh hậu cung lúc 8 giờ không phải nàng chưa từng xem qua.

Vì thế nên nàng không thể không cẩn thận.

Tuy nàng chẳng ôm mộng làm tăng phi hoàng hậu gì nhưng nơi đây là đế chế uy quyền không phải là nơi nàng có thể tùy hứng tung hoành nữa chỉ cần một câu nói thôi cũng có thể khiến nàng đầu rơi máu chảy.

Nàng có thực lực trong tay chỉ cần một câu nói của nàng cũng có thể khiến quốc gia này sụp đổ, bằng tài lực về kinh tế nàng tin chắc nàng có thể làm được điều đó.

Nàng tự hỏi nàng có thật sự muốn như thế chẳng???

Câu trả lời là không.

Nàng vô tình xuyên không đến đây không nắm rõ được có thể về hay không vì vậy nàng chỉ muốn trải qua một cuộc sống yên bình tại nơi này, chỉ cần không ai động đến nàng là được.

Liệu thật sự sẽ như nàng mong muốn ư???

Nàng cũng không dám chắc gì về điều này.

- Chiếc kiệu này ta không cho qua.

... .Huyết.... ....

Woa xém tí nữa là mặt nàng ăn trầu rồi nha, rốt cuộc là vị thần thánh phương nào chọc nàng đây??

- Thúy nhi .

- Dạ.

Quả không hổ danh là nô tỳ nàng chọn nha, không cần nàng nói nàng ta cũng biết phải làm gì rồi.

H..a..i..z quả thật là nàng muốn an nhàn có vẻ xem ra không phải là một chuyện dễ dàng a.

- Tiểu thư người chặn kiệu là vị Hinh Nhi tiểu thư chất nữ của Thái Hậu ạ!!

- Ta biết rồi.

Thấy chưa là phiền phức tự tìm đến nàng nha. Không phải là nàng cầu mong gì.

- Ai nói chiếc kiệu này không thể qua?

Ai u có lẽ nàng không nên ra mặt a ngồi ở trong này vừa xem kịch vừa ăn trái cây có bóng mát thì còn gì bằng.

Nàng chỉ cần ngồi xem người ta đấu võ mồm mà thôi. Có lẽ như người vừa nói cũng có thân phận không phải dạng vừa đâu, có gan dám chống đối chất nữ của thái hậu xem ra .... rất đáng để xem.

- À thì ra là Chiêu Hoàng quận chúa tí, thật ra thì ta nào dám chặn kiệu của tí mà chỉ là ta không muốn thấy ở hòng cung gặp phải thứ không ra gì này mà thôi.

- Thật vậy sao? Nhưng mà chủ nhân của chiếc kiệu này là do bốn quận chúa nói với thái hậu mời.

Thế là bỏ lại cục diện rất ư là rắc rối cho vị Hinh Nhi tiểu thư gánh vác.

Trong lòng nàng thật sự hận cái tên Tuyết Lung Linh kia , "nàng" đã đoạt mất ánh hào quang trong mắt của người mà lâu nay nàng bắt chước cả sĩ diện để theo đuôi- Long Minh Triết- vương gia duy nhất của quốc gia này.

Vậy mà giờ đây nàng chưa kịp trả lại mối thù này thì còn bị chặn họng bởi tiện nhân quận chúa này.

Không phải chỉ là một tên quận chúa nhỏ nhoi hay sao??? Đợi đến khi nàng trở thành Vương phi rồi thì nàng nhất định sẽ khiến cho tiện nhân này một bài học vì hôm nay đã dám sĩ nhục nàng.

Tạm post nhiều đây trước nha mọi người

Ôi thật là tốt quá nha tuy là nàng không biết vị quận chúa này là ai hết nhưng mà giúp nàng thì nàng rất cảm ơn vì nàng thật sự rất nhàm chán với những việc làm nhàm chán này nha.

Oa thế là vô tình mà vị Ngọc Nhi quận chúa đã được nàng liệt vào danh sách ưa thích và thế là sau này quận chúa này đã đến được với tình yêu cũng nhờ hành động vô tình ngày hôm nay.

Thôi việc này cứ để sau này nói đi.

Còn bây giờ thì vị Hinh Nhi tiểu thư chẳng còn mặt mũi nào đành phải để cho kiệu của nàng qua mà nàng chẳng cần phải tốn một tí sức nào cả.

Nhưng cũng phải công nhận nơi này thật sự rất đẹp nha , mà nàng cũng chỉ thấy vậy thôi .

Đối với nàng , thì nàng chỉ thưởng thức chứ nơi cung đình người lừa ta gạt này thì nó có làm từ vàng nguyên chất thì cũng như một chiếc lồng vàng mà thôi.

Nàng cũng đã từng đặt câu hỏi tại sao lại có nhiều nữ nhân ngu ngốc đến vậy chịu trao thân mình cho một gã thật sự có thể làm cha của mình mà cũng không thể nào một đời một thế với nàng?

Chẳng lẽ do quan niệm cổ đại và hiện đại khác nhau đến thế sao???

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Giao đấu (2)

- Tiểu thư , đã đến rồi!
- Ừ ta biết rồi người cũng phải cẩn thận.
- Dạ nô tỳ biết rồi.

Phải nói một câu là rất xa hoa nha , ở đây cột không chỉ làm bằng vàng ròng mà cả sàn cũng được lót bằng cẩm thạch a.

Quả thật đúng là mệnh đế vương có vận khí tốt như vậy giờ thì nàng hiểu tại sao có nhiều người muốn vào cung leo lên giường hoàng đế thế nha.

Chỉ vì những thứ được coi là xa hoa này. mà có thể bất chấp mọi giá a, thế nhưng tại sao nàng không ham hố ư, dĩ nhiên là nàng có rất nhiều rồi nha có thêm hay không cũng không sao.

Giờ chỉ cần nàng thắng được tên vương gia đáng ghét kia thì nàng có thể ngao du thiên hạ rồi.

Lòng nàng đột nhiên rồi bời!!! Tại sao nàng lại sợ hấn đây??? Nàng có thể làm điều gì mà nàng muốn cơ mà, sao nàng phải bận tâm về tên đáng ghét đó chứ.

Không cho nàng suy nghĩ câu trả lời như thế nào thì đã có người bỗng chặn ngang đường nàng đi rồi nha.

- Đứng lại người tên là Tuyết Lung Linh???
- Nếu như người biết ta là ai thì cần gì phải hỏi???

Nàng đáp trả lại một câu khiến đối phương tức muốn chết nhưng vẫn cố tỏ ra ương ngạnh.

- Ta nói cho người biết tốt hơn hết là người không nên dùng bản mặt yêu nghiệt của người đi quấy rầy vương gia, bởi vì người khá giống vương phi mà thôi , ta nói cho người biết tốt nhất người đừng vọng tưởng có thể thay thế được người.

- Oa ta nhớ trong này là hoàng cung sẽ không nuôi chó mà chạy loạn lung tung chứ, sao để chó hoang sủa lung tung vậy nhỉ???

- Người .....người....

- Ta thế nào mà không biết vương gia đã cưới vương phi rồi ấy nhỉ??? Mà cho dù có rồi thì đã sao ??? Có liên quan đến ta à?? Và lại người lấy tư cách gì mà cảnh cáo ta??

- Được người khá lắm nhưng nhớ lấy ta sẽ không dễ yên cho người đâu. Nhớ kĩ tên ta : Bạch Ngọc Đào.

Nói xong nàng ta bỏ đi như chưa từng đến thật là khiến cho nàng cảm thấy buồn cười a, cái tên vương gia yêu nghiệt đó quăng mị nhãn khắp nơi , hoa đào bay tứ tung lại khiến nàng đi giải quyết là sao?

Nàng xuyên qua nơi này là xui xẻo lắm rồi cơ sao còn khiến nàng gặp phải phiền phức đây???

Chẳng lẽ nàng phải giống như nữ chính của các bộ truyện xuyên không , yêu đương một người rồi phải chịu cảnh ba vợ bốn nàng hầu sao???

Nếu là kiếp số liệu nàng có thể tránh được hay không?

- Tiểu thư người hỏi này là đại nha hoàn của Hinh Nhi tiểu thư, người mà vương gia yêu nhưng không may lại mất.

Nàng khẽ cười một tiếng ,

- Lại là vị Hinh Nhi tiểu thư sao?

- Người đừng hiểu lầm , vị tiểu thư này là Bạch Tú Hinh , con của Bạch thượng thư , nhưng vị thượng thư này lại mưu quyền chiếm ngôi, vì cứu Hoàng thượng mà vị tiểu thư ấy mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Không liên quan đến ta

A thì ra là thế ! Nhưng nàng cũng cảm thấy thú vị, một nha hoàn dám vì chủ tử đã mất của mình mà ngăn cản người khác tiếp cận vương gia.

Phải nói là một nha đầu thật trung thành hay là một nha đầu có tâm tư quá nặng đây?

Nhưng mà thôi chuyện ấy đâu có liên quan đến nàng, nàng cần gì phải quan tâm cho một óc đây? Trung thành cũng được, có tâm tư cũng được nhưng miễn làm sao đừng có chạm đến nàng.

- Tiểu thư đã đến thượng uyển rồi ạ.

Hôm nay nàng thấy nhị tiểu thư sao sao ấy, đáng nhẽ ra tiểu thư được vào cung phải nên vui mừng mới đúng chứ, nhưng nhìn sắc mặt tiểu thư có vẻ không được tốt nha.

Nha hoàn Tiểu Thúy nhà ta không biết mình đã làm chuyện gì có lỗi a!!!

Chẳng lẽ năm nay làm nha hoàn mà cũng khó đến vậy sao???

- A, xem ai đến kia !

Một giọng nói chanh chua phát ra từ miệng của thiếu nữ áo hồng, tuy chiếc áo thật sự rất đẹp nhưng xem ra người mặc chẳng đẹp một tí nào.

- Bạch ti ti, ti cần gì phải ghé mắt xem thứ chẳng ra gì ấy, chỉ làm bẩn mắt ti ti mà thôi.

- Tiểu thư người mặc váy hồng kia là em gái của hoàng hậu nương nương tên là Hà Tú Trinh, ở đây ai cũng phải nể nàng ta mấy phần.

- Còn người kia?

Nàng không cần chỉ vào cái người nịnh bợ chuyên đi lấy lòng người khác kia thì

Tiểu Thúy cũng hiểu chủ tử mình muốn hỏi gì!

- Dạ còn người kia là đích nữ của Tả thừa tướng.

Thấy chủ tử hai người nói thì thầm gì với nhau mà ngó lơ mình Hà Tú Trinh cảm thấy bức bối trong người.

Tuy là ti ti của mình (ý chỉ hoàng hậu ấy) đã hứa sẽ giúp đỡ mình trước mặt vương gia nhưng nàng không ngờ kì cung yến lần này lại có nhiều người đến tranh giành vương gia với nàng như vậy.

Vì vậy nàng mới tùy ý lấy một người ra trút giận nhưng mà tiện ti kia lại dám xem thường nàng thật khiến nàng tức chết mà.

- Ta thật không ngờ không chỉ là thứ đáng bỏ đi mà còn là một phé vật bị căm.

Mọi người xung quanh đều bật tiếng cười khúc khích nhưng chẳng có ai dám đứng ra bênh vực nàng.

Cũng phải thôi ở thời đại này là cá lớn nuốt cá bé họ không nhân cơ hội mà đìm chết nàng thì cũng xem như là may mắn rồi.

- Hoàng thượng lâm, thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương vương gia giá lâm.

Giọng nói the thé của Bạch công công vang lên cắt ngang cuộc "bàn luận" của mọi người, tuy là ngạc nhiên nhưng ở đây mọi người ai cũng trấn định một cách nhanh chóng, rồi lập tức hành lễ.

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.

Quả đúng là cổ đại nha, rất chi là giả dối, nhất là các thiên kim tiểu thư, điều này các tiểu thuyết xuyên không nói rất đúng nha.

Mới vừa nãy hòa theo đích nữ của Tả thừa tướng châm chọc nói xấu nàng, vậy mà chưa đầy 1 phút đồng hồ đã trở thành một con cừu non chính cống rồi.

Thế nhưng sao nàng cũng bị Tiểu Thúy kéo xuống hành lễ là thế nào???

Đường đường là người thế kỉ 21 mà phải đứng hầu, quỳ lạy người cổ đại sao???

Nhưng mà quỳ thì cũng đã quỳ rồi nàng có tức thì cũng làm gì được a?

- Tất cả hãy bình thân!

Một giọng nói đầy uy lực vang vọng cả cung điện , bây giờ nàng mới ngấm kĩ hoàng thượng này nha, thật là đẹp trai nha!

Tuy là nàng không hám trai và lại ở hiện đại ngôi sao , người mẫu nhiều vô số, nhưng mà ngấm trai đẹp vẫn bỏ mắt nha.

Còn vị vương gia anh tuấn củ chúng ta vừa vào cửa thì đã lo tìm kiếm thiên hạ của mình , khi thấy nàng đang lẫn trong đám tiểu thư quỳ lạy bọn họ hấn đau lòng a.

Nàng mặc đồ rất bình thường nhưng vẫn toát lên vẻ đẹp , quý phái của nàng không như đám tiểu thư oanh oanh yến yến kia, xông hương nồng nặc , phấn trang điểm dày cộm , nhìn mà khiến hấn ớn lạnh nha.

Vẫn là chỉ có Lung Linh của hấn đẹp nhất!!!

Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của nàng nhìn hoàng huynh của hấn , thì hấn rất xúc động chỉ muốn cầm đao, chém hoàng huynh hấn một phát là xong.

Nếu như bá quan , văn võ mà biết được suy nghĩ này thì chỉ có thể thốt lên " Ôi ôi trung thần của quốc gia cơ đấy! Nhìn xem muốn chém cả hoàng thượng cơ đấy"

Còn nếu mà hoàng thượng của chúng ta mà biết được thì sẽ trợn mắt 3 giây rồi khóc " Ôi hoàng đệ cùng kẻ vai sát cánh của hấn chỉ vì hồng nhan mà muốn chém hấn"

Nhưng tất cả chỉ là nếu như mà thôi!!!

Hoàng thượng cũng không biết vì tình yêu chung thủy với hoàng hậu không nạp phi tần, không đá mất đũa tình nên điều ấy đã giúp thoát khỏi lưỡi hái tử thần do chính hoàng đệ của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Khẳng định chủ quyền.

Bỗng nhiên sao nàng cảm thấy ớn lạnh xương sống ấy nhỉ? Nàng ngẩng đầu lên dò xét xung quanh, nhưng rõ ràng, các camera giám sát nàng đã tập trung tinh thần lên trai đẹp hết rồi nha.

Nàng lần theo mùi chua chua để tìm ra nguyên nhân mới được.

Oành!!!

Mắt nàng và hấn chạm nhau giữa không trung , ánh điện bắn nhau tung tóe.

như người ngoài mà nhìn thấy cảnh này sẽ gọi là kim điệp tình thâm , hay còn gọi là liếc mắt đưa tình.

Nhưng chỉ có ai ở trong hoàn cảnh như nàng mới hiểu được, hấn lườm nàng như muốn cảnh cáo.

Thế nhưng một lúc sau hấn trở về trạng thái bình thường vẻ mặt âm trầm đến đáng sợ.

Khi thật sao nàng lại quên nàng vào cung sẽ gặp những tình huống như vậy chứ.

Nàng mặc kệ tất cả , lườm thì cứ lườm đi nàng không tin người thế kỉ 21 như nàng thì không lườm lại hấn.

- Hoàng thượng theo thần thiếp thấy ta nên cho các tiểu thư trở tài nghệ chứ ạ???

Hoàng hậu vừa lên tiếng thì tất cả mới hoàn hồn trở lại , ngạc nhiên vì thấy hoàng thượng, hoàng hậu đều an tọa còn mình thì luống cuống đứng giữa điện các vị tiểu thư nối tiếp nhau ngó vào chỗ của mình.

- Được cứ theo ý nàng đi.

Hoàng thượng cung chiều nhìn hoàng hậu một cách đắm đuối khiến biết bao thiếu nữ ghen tị.

Thế là họ dồn hết hi vọng của mình vào vị vương gia ưu tú và anh tuấn chỉ có hơn chứ không có kém hoàng thượng kia.

Vì dù sao hai người cũng là cùng chung dòng máu nên chắc chắn lòng yêu thương cung chiều vợ cũng phải giống nhau.

Thế là không ai chắc chắn nhưng ở đây ai cũng chắc như đinh đóng cột chuyện này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Khởi bẩm hoàng thượng thần nữ xin múa rìu qua mắt thợ ạ!

- Được, được.

Theo như mong muốn của ái thần tử đã cho em gái nàng có cơ hội thể hiện rồi không phải hấn thất hứa.

Cuối cùng thì hấn cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao cũng không đắc tội với bên nào.

Một điệu nhạc nổi lên nhanh chóng và ai cũng say mê nhìn theo từng động tác uyển chuyển của Hà Tú Trinh, đây là một bài hát khá múa nhưng Hà Tú Trinh diễn được thì gọi là quá hay rồi.

Lời bài hát du dương nhưng cũng thể hiện khí phách của một người anh hùng, có lẽ ở đây ai cũng thấy được Hà Tú Trinh múa điệu này như tặng cho vị vương gia anh tuấn.

Bởi lẽ dù là ở mọi nơi kể cả khi đang múa ánh mắt của ả cũng không rời vị vương gia này.

Khiến cho bao chàng trai ở đây thất vọng không ít nha. Dù gì thì nàng cũng là em gái của hoàng hậu nha, cho dù là không yêu thương thật lòng nhưng làm họ hàng của vua, ai mà chẳng muốn.

Haiz cũng chỉ tiếc thương cho số phận mình vậy thôi.

Từng bước uyển chuyển, cánh tay nồn nà của Hà Tú Trinh khiến cho ai cũng xao lòng.

Thế nhưng chỉ có một người không như vậy, nàng vẫn ung dung thưởng thức món ăn của nàng.

Đó dĩ nhiên là Tuyết Lung Linh của chúng ta, tuy nàng thấy Hà Tú Trinh ấy múa cũng đẹp nhưng cũng làm sao so sánh với các điệu nhảy hiện đại a.

À khoan hình như còn 2 người nữa không bị hấp dẫn bởi điệu múa kia đó là vị vương gia nam chính của chúng ta và còn có có hộ vệ của hấn - Hạo Minh.

Thật sự ra hấn cũng không có cảm thấy thích thú với Hà Tú Trinh bởi độ bám dai như đĩa của nàng a.

Còn Hạo Minh khi thấy ánh mắt hám trai của cô nàng thì âm thầm lắc đầu a hấn cảm thấy cái mị nhãn của cô nàng nên quảng cho người khác tốt hơn.

Lỡ không may "vương phi" thấy được rồi cãi cọ với vương gia thì bọn nô tài như hấn sẽ chết đầu tiên nha.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vu oan giá họa (1)

Khi buổi biểu diễn của mình kết thúc Hà Tú Trinh trở về chỗ ngồi của mình với nỗi tức tối trong lòng, vì từ nãy đến giờ vương gia không hề để mắt đến mình mà chỉ chăm chú nhìn ly rượu trên tay.

Với tính tình điêu ngoa của mình ả thật sự muốn phát tác tại nơi này nhưng trước mặt vương gia nàng lại không dám.

Nhưng mà cũng chẳng sao bởi nơi này cũng còn rất nhiều người để nàng chơi đùa. Khi biểu diễn xong nàng thái tú cầu cho một cô nương đáng vẻ rất thùy mị nhưng vẫn còn tồn đọng lại nét sợ hãi trên khuôn mặt đáng yêu của nàng.

(Sau khi bắt kỳ một tiểu thư nào biểu diễn xong sẽ cầm lấy tú cầu thái cho người khác, ai bị thái trúng sẽ tiếp tục lên biểu diễn)

Có lẽ do run sợ khi thấy được thánh nhan nên bài biểu diễn không có gì đặc sắc cho lắm, hay cũng có thể là do bài mở đầu của Hà Tú Trinh quá hay nên khiến cho các bài tiếp theo bị lu mờ.

Thấy kết quả đúng như mong muốn của mình nổi tức giận của Hà Tú trinh mới được giảm xuống.

... ..

Quay trở về với nam nữ chính của chúng ta thì Tuyết Lung Linh sau một hồi ăn uống no say cùng với việc mở mang tầm mắt khi thấy những điệu múa cung đình chính thống .

Nhưng sau một lúc xem xong thì cũng thấy nhàm chán bởi cũng chỉ có những động tác uốn dẻo hết sức mềm mại của các tiểu thư.

Sau một hồi nhích tới nhích lui trên ghế gỗ nàng thật sự hết chịu nổi chỉ muốn nhanh chóng kiểm soát chuồn ra khỏi cung bởi nơi này thật sự rất câu nệ tiểu tiết, quan trọng hơn là ghế ngồi không thoải mái như nàng nghĩ .

Thu hết những hành động của nàng vào mắt hần cười một cách ngây ngô nhưng chỉ có Hạo Minh đứng sau mới thấy.

Thái độ của Hạo Minh thì rất thần nhiên như đã chuẩn bị từ trước, dẫu sao hần cũng thấy cảnh ngây ngô của chủ tử mình rất nhiều lần rồi.

Thấy mọi người bắt đầu uể oải thì Hoàng thượng của chúng ta dĩ nhiên cảm nhận được ánh mắt không vui của hoàng đế hần, thế nên hần chuẩn bị hăng giọng thì công công đương nhiên hiểu ý bầm tấu:

- Khởi bẩm hoàng thượng đã sắp đến giờ nghỉ trưa xin hoàng thượng bãi giá.
- Được rồi cung yến tạm dừng tại đây đi , buổi chiều sẽ tiếp tục.
- Cung tiền Hoàng thượng , thái hậu nương nương , hoàng hậu nương nương.

Nàng thật sự rất bức bối bởi lẽ tuy nói là được nghỉ ngơi nhưng muốn đi đâu cũng phải xin phép ma ma trong cung , đi một bước cũng phải núp lo sợ, sợ rằng gặp chủ tử trong hậu cung này.

Lúc đầu nàng cũng rất thắc mắc : nói là hoàng thượng rất yêu hoàng hậu không yêu chiều thiếp thất nào cả , nhưng trong cung vẫn có các chiêu nghi, phi tần.

Thế nhưng sau một hồi giải thích của người hầu bọ bay tứ tung thì nàng hiểu được như sau: Tuy hoàng thượng rất yêu thương hoàng hậu nhưng để yên lòng các quan trong triều nên hàng năm vẫn sẽ có tuyển phi cho hoàng thượng.

Sự yêu chiều của hoàng thượng với hoàng hậu là điều ai cũng thấy rõ nhưng các quan trong triều vẫn chưa buông bỏ hi vọng bởi vẫn còn việc tuyển phi.

Thật là hết cách với những người này.

Nàng cảm thấy thật tức cười yêu nhau mà đến với nhau cũng phải che đậy như thế.

Tức cười cho cái xã hội phong kiến này.

Nhìn sự chăm sóc lẫn nhau của đế vương nàng bỗng chốc cảm thấy ước mong, mong nàng cũng có một kết thúc đẹp như thế. Tuy rằng gian nan nhưng có người yêu thương mình thật lòng .

Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình thay đổi về tư tưởng ở cái cổ đại này .

từ việc không chấp nhận chung chồng với người khác nàng ít nhất đã thay đổi.....

Nhưng nếu việc đó xảy ra trên người nàng thì liệu nàng có thể bình tĩnh thần nhiên như thế không???

Nàng chưa biết được nhưng nàng vẫn ôm một hy vọng được trở về , thoát khỏi nơi nữ nhân chỉ là tầng lớp cuối cùng của xã hội này

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Vu oan giá họa (2)

Nàng thật sự rất bức bối bởi lẽ tuy nói là được nghỉ ngơi nhưng muốn đi đâu cũng phải xin phép ma ma trong cung , đi một bước cũng phải núp lo sợ, sợ

rằng gặp chủ tử trong hậu cung này.

Lúc đầu nàng cũng rất thất vọng : nói là hoàng thượng rất yêu hoàng hậu không yêu chiều thiếp thế nào cả , nhưng trong cung vẫn có các chiêu nghi, phi tần.

Thế nhưng sau một hồi giải thích của người hầu bệ hạ bay tứ tung thì nàng hiểu được như sau: Tuy hoàng thượng rất yêu thương hoàng hậu nhưng để yên lòng các quan trong triều nên hàng năm vẫn sẽ có tuyển phi cho hoàng thượng.

Sự yêu chiều của hoàng thượng với hoàng hậu là điều ai cũng thấy rõ nhưng các quan trong triều vẫn chưa buông bỏ hi vọng bởi vẫn còn việc tuyển phi.

Thật là hết cách với những người này.

Nàng cảm thấy thật tức cười yêu nhau mà đến với nhau cũng phải che đậy như thế.

Tức cười cho cái xã hội phong kiến này.

Nhìn sự chăm sóc lẫn nhau của đế vương nàng bỗng chốc cảm thấy ước mong, mong nàng cũng có một kết thúc đẹp như thế. Tuy rằng gian nan nhưng có người yêu thương mình thật lòng .

Bỗng nhiên nàng cảm thấy mình thay đổi về tư tưởng ở cái cổ đại này .

từ việc không chấp nhận chung chồng với người khác nàng ít nhất đã thay đổi.....

Nhưng nếu việc đó xảy ra trên người nàng thì liệu nàng có thể bình tĩnh thản nhiên như thế không???

Nàng chưa biết được nhưng nàng vẫn ôm một hy vọng được trở về , thoát khỏi nơi nữ nhân chỉ là tầng lớp cuối cùng của xã hội này

- Tiểu thư hình như chúng ta ở trong cung Tịnh các.

- Cung Tịnh các đáng sợ đến thế sao?

- Dạ nô tỳ nghe nói trước đây có người từng treo cổ trong này, hồi nãy nô tỳ đi ngang qua nghe nói là à Hà Tú Trinh cầu xin hoàng hậu sắp xếp chỗ cho tiểu thư ở đây, quả nhiên là đáng ghét mà.

- Ta biết là người tức cho ta nhưng người cũng phải trông cái miệng cho kỹ vào, tuy là thấy ghét thay ta nhưng người ta là chủ tử , người chỉ là người hầu, lỡ có ai bắt gặp ta cũng chẳng thể cứu người.

Tuy nàng không thích tính nhiều chuyện của Thúy nhi nhưng nàng ấy thật lòng thật dạ lo cho nàng nên nàng cũng chẳng mong nàng ấy bị trách phạt.

- Dạ tiểu thư nô tỳ đã biết.

Nàng thật sự rất thích tiểu thư như bây giờ , còn lúc trước tiểu thư rất trầm tĩnh chỉ lo cho cửa hàng Tuyết gia nên nhiều lúc cáu gắt , không khí trong phủ chẳng vui vẻ gì.

Còn bây giờ thì thật tốt, tiểu thư lúc nào cũng vui vẻ, luôn đối xử tốt với người hầu bọn họ, nàng thật sự cầu mong tiểu thư sẽ cứ luôn như vậy.

- Đường đến cung Tịnh các còn bao xa nữa?

- Dạ còn phải đi qua Hòa Quý điện nơi Hinh Nhi tiểu thư chất nữ của thái hậu ở và Sắc Cầm điện nơi đích nữ thừa tướng ở nữa ạ.

- Được rồi ta đi nhanh đi.

... ..

Sau một hồi đi qua năm đình các , sáu cầu nhỏ nàng cũng đi nàng qua Hòa Quý điện.

- Tiểu thư người xem nếu nô tỳ không nhầm đó là Tiểu Hoa người hầu thân cận của Hinh Nhi tiểu thư, nhưng sao nàng lại ở chỗ này???

- Suyet người chớ lên tiếng xem xem ả muốn làm gì.

... ..

- Người nói đây là Mộng hương.

- Phải đây là Mộng hương , Tiểu Hoa nhưng nàng lấy Mộng hương này chẳng lẽ nàng muốn...

- Phong!!! Người dẹp ngay ý dâm tà đó đi đây là dùng để đối phó với Tuyết Lung Linh ả đã mê hoặc vương gia khiến tiểu thư đau lòng.

- Tiểu Hoa à Tiểu Hoa nàng tương ta sẽ tin lí do nàng nói sao?? Nàng hận chủ tử mình hơn ai hết mà nay lại đau lòng cho ả sao???
- Phải ta hận Hinh Nhi con ả đã bao lần tra tấn ta bằng đòn roi cá sấu, khiến thân ta không có chỗ nào lành lặn, nhưng ả họ Tuyết kia lại khiến cho gia đình ta tan nát khiến ta không cách nào chuộc thân.
- À có phải gia đình nàng cũng chuyên bán đồ gốm sứ??
- Phải , và ngay lúc đó khi gia đình ta sắp đủ tiền để chuộc thân cho ta thì ả họ Tuyết kia lại khiến cho cửa hàng gia đình ta không thể nào buôn bán , khiến giấc mơ chuộc thân của ta càng trở nên xa vời.
- Phong ta hận ả chàng có biết hay không?? Nhưng mà giờ đây chỉ cần một tí Mộng hương này ta sẽ trả được thù.
- Được ta sẽ giúp nàng nếu nàng cần ta nhưng ả Hinh Nhi kia có biết việc này??
- À chính là người kêu ta làm nữa ấy chứ.
- Thôi ta đi đây nàng biết cách liên lạc với ta rồi chứ???
- Ta biết rồi

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.